

rozsévač rozsievač

11

november / listopad
2021
ročník 91

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Žije v nás Kristus

Jedno potrebné

Život mladého zboru

BIBLICKÝ ŠATNÍK KREŠŤANA

Vyzleč svár a závist – obleč si hotovosť
k evanjeliu pokoja a štít viery

„Závistlivec sa ženie za majetkom, nie však, že aj na neho príde núdza“ (Pr 28, 22).

Spomienka na habánov na Záhorí

V prvú júlovú nedelu, 4. júla, sa konal v záhorskej obci Veľké Leváre „Habánsky hodový jarmok“.

Tento jarmok usporiadava obec už niekoľko rokov. Je organizovaný pôvodne ako pripomienka „rekatalizácie“ našich anabaptistických duchovných predchodcov. Obsahovo je to spomienka na habánskych predkov súčasných obyvateľov obce a pripomienutie habánskych kultúrnych tradícií.

O duchovnej tradícii habánov, o tom, čo verili a vyznávali a ako za svoju vieru v Pána Ježiša drahlo platili, častokrát aj svojimi životmi, vedia súčasní obyvatelia obce už málo. Preto sme v spoločnej aktívite s bratmi z Baptistickej cirkvi z Maďarska, a najmä cirkevného historika brata dr. Kálmána Mészárosa začali od roku 2018 na tento Habánsky deň prichádzať a oboznamovať miestnych obyvateľov aj s duchovnou časťou tradície ich predkov.

Kým prvý rok sme boli len pozorovatelia, v roku 2019 sme mohli prezentovať už aj muzikál o Baltazárovi Hubmaierovi a mať stánky s habánskymi produktmi. Pozornosť vzbudzujú aj naše tradičné habánske odevy. (Uverejnili sme o tom reportáže aj v našom časopise.) Minulý rok bol Habánsky hodový jarmok zrušený kvôli pandemii.

histórie mal krátky pútavý výklad s povzbudením k vernosti vo vieri br. Mészáros.

Našu návštěvu na Habánskom dni vo Veľkých Levároch sme dohodli už aj pre budúci rok. Nie sú to len historické fakty, ale aj duchovná inšpirácia pre nás, priamo na miestach, kde viedli svoje boje viery, s nasadením vlastného života, naši krsteneckí predchodcovia, aby sme v našich zápasoch verne obstáli aj my.

Ak máte príležitosť, príde sa inšpirovať a pozývame vás aj na účasť v r. 2022.

Ján Szöllősi,
Historická komisia BJB

Obsah

Spomienka na habánov na Záhorí.....	2
Náš každodenní oděv.....	3
Vyzleč svá a závišť – obleč si hotovost' k evanjeliu pokoja a štit víry.....	4
Žije v nás Kristus.....	5
Dokonalý pokoj.....	6
Rád lepíš nálepky?	
Dary jsou rozmanité	
Jedno potrebné v 21. storočí – z referátov na Konferencii sestier BJB 2021.....	7
Princezná a šašo.....	9
Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov / 3. časť – Život mladého zboru.....	10
Péče o sirotky a vdovy v souženích jejich – 100 rokov Spolku RODINA.....	12
Rozhovor s kazateľom – Darko Kraljik.....	13
Sám voják v boji neobstojí.....	14
Je čas vypočútých modlitieb.....	15
Vděční lidé jsou šťastní.....	16
Závist přináší smutek	
Duševné zdravie v cirkvi.....	17
...s psychologom S. Masarikom / 4. časť	
Vylejme svou hořkost	
Tvoje modlitby a tvoja spravodlivost' prišli pred Boha / Cesta do Izraela, 11.....	18
Čo je to zmierenie?	
Štastie.....	19
Predplatné časopisu Rozsiveč 2022	
Inzerce	
Témata/ témy čísel časopisu 2022	
A. Ondrusková: Pán volá.....	20

rozsiveč • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedajúca redakčnej rady: Ján Szöllősi
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jerská, M. Jersák, L. Podobná, E. Pribulová, T. Balcová

Koncepcia časopisu: Ján Boggero / spracovanie časopisov: A. Vrana

Jazyková a redakčná úprava: J. Čihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel.+421 903 311 822 E-mail: rozsivec@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jediného výtlačku 1,64 €) + poštovné.

Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok,

jednotlivci: cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.

Odberatelia v ČR: predplatné 48,- Kč na rok (cena jediného výtisku 44,- Kč) + poštovné.

Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok,

jednotlivci: cena výtisku 44,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísat meno odberateľa. Var. symbol: 888, CR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsiveč – časopis

Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v CR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 11/2021: 7. 10. 2021

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava

SSN: 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyjadrovať názor redakcie.

Všetky články prichádzajú posúzením Redakčnej rady a ne všetky sú uverejnené.

Marie Horáčková

Tématem Rozsiveča v letošnom roku je oblékaní. Když jsme na začiatku roku uvádzeli do pohybu biblické verše, zařazené do jednotlivých měsíců, nemohla jsem ani domyslet, kam až nás Pán Bůh v tomto tématu povede, co nám připomene, co vytkne, co poradí.

Věnovali jsme se charakteru člověka a dále jeho každodennímu oblečení nejen těla, ale hlavně duše.

Vydání, které držíte v ruce, se věnuje oblečení k pohotové službě evangelia pokoje, to je naše obuv a štit víry, který je potřeba mít stále před sebou. Nikdy nezapomenu na chvíle na začátku mé víry v Ježíše Krista, kdy mi jedna sestra poradila, abych si dobré přečetla list Efezským, zvláště jeho šestou kapitolu.

Dodnes jsem jí za to vděčná, protože zde se jedná o náš každodenní oděv, jak by měl vypadat. Na shromážděních jsem také slyšela mnohé rady bratří kazatelů, kteří podrobne

probírali jednotlivé verše šesté kapitoly, a to všechno v paměti. Uvědomila jsem si, že bez Boží zbroje jsem naprostě „vyřízená“. Postupně jsem se zabývala tím, co pro mě osobně zmíněné verše znamenají, co mi říkají a jak mi mohou pomoci v mých trápeních a bolestech. Dnes žijeme v době, kdy si můžeme dovolit ráno otevřít skříň a obléci si šaty v barvě, na kterou máme zrovna náladu. Ne tak je to s Božím oblečením. Tady žádné náladý neplatí. Pokud chceme přežít v tomto porušeném světě, nutně si musíme obléct Boží výzbroj, jak

Náš každodenní oděv

nám ji popisuje 6. kapitola listu Efezským. Je to výzbroj proti zlému, vládci tohoto světa. Pokud zapomeneme na štit víry, padnou na nás střely nepřítele a to znamená v přímém boji smrt. Sami nebude moci uhasit ohnivé střely toho zlého. Jestliže zapomeneme na obuv k pohotové službě evangelia pokoje, nebude moci připravení posloužit na místě, kam nás Pán pošle. Zklameme tím sami sebe i Pána Boha a večer

**Proto nebudete nerozumní,
ale hleďte pochopit,
co je vůle Páně (Ef. 5,17).**

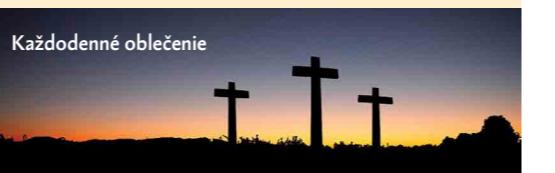
Na to jsem bez Pána Ježíše slabá.

Denně Mu děkuji, že je stále vedle mne, za Jeho věrnost a milost. Náš protivník si totiž používá lidi, kteří jsou ochotni jej poslechnout.

Proto nás Boží slovo nabádá k poslušnosti. V Ef. 5, 17 si čteme slova: „Proto nebudete nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně.“

Biblický šatník krestána

Vyzleč svár a závist – obleč si hotovosť k evanjeliu pokoja a štít viery

Starozákonný text:

„Zvrátený človek vyvoláva svár a ohovárač rozlučuje priateľov“ (Pr 16, 28).

„Závistlivec sa ženie za majetkom, nevie však, že aj na neho príde núdza“ (Pr 28, 22).

Starozákonný text:

„Proradný človek vyvoláva sváry a klevetník rozlučuje dôvberné pŕátele“ (Pr 16, 28).

„Závistivec se honí za majetkom a neví, že na něj príde nedostatek“ (Pr 28, 22).

Novozákonný text:

„A obuje si na nohy pripravenosť na ohlasovanie evanjelia pokoja.

Nadovšetko uchopte štít viery, ktorým môžete uhasiť všetky ohnivé šípy toho Zlého“ (Ef 6, 15 – 16).

Novozákonný text:

Stújte tedy obutí k pohotové službe evanjelia pokoja a vždycky se štítom víry, jimž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého“ (Ef 6, 15–16).

Ob ľjmenované negativné vlastnosti svár a závist spolu veľmi úzce súvisia. Svár obzvlášť nebore na vedomí zájmy a potreby druhého človeka.

Snaží se za každou cenu prosadit svou pravdu, to, co je podľa nej správné. A útočí. Vybere si „oběť“, ktoré se neustále posmívá, dělá, jakože vtipkuje. Dělá to rád a dlouhodobě, takže svár je v domě pŕitomen každý den. Proto Boží slovo radí: „Vyzeň posměvače a odejde i svár“ (Pr 22, 10) – pokud to jde. Svárlivý človek si málodky sedne s druhými ke „kulatému stolu“, aby řešil sporné veci společne s druhými. Většinou si nesedne vůbec. Jen chodí stále dokola a dělá nedůležité úkony, aby nemusel priznat a řešit svoje selhání. S tím má problém.

Nejeden manžel si svár používa k odúvodnení k útoku, aby nemusel vysvetlovať svoje nevhodné chování. A naopak svárlivá manželka môže manžela stále popouzeti. Jak je Boží slovo pravdivé a nic nezakrývá, jak otevreně mluví o lidských povahách. „Lépe je bydlet na střeše v koutku než se svárlivou ženou ve společném domě“ (Pr 21, 9). O závistivých lidech se ne nadarmo říká „je zelený závistí“. Závist bere barvu pleti, křiví obličeji, takový človek je plný vzteků a nemůže se uklidnit. Takoví lidé jsou k politování. Kdyby jen tušili, že vysvobození mají na dosah. Jen Pán Ježiš je může z toho otroctví vysvobodit.

Co s tím dnes?

„Proradný človek vyvoláva sváry a klevetník rozlučuje dôvberné pŕátele“ (Pr 16, 28). „Závistivec se honí za majetkom a neví, že na něj príde nedostatek“ (Pr 28, 22).

Není jisté, kdy byly ľjmenované verše napsány, ale jisté je, že už tehdy uměl autor pŕesne popsat situace, ktoré vyvolával proradný, lepe řečeno zvrátený človek. Jeho neustálé posměšné poznámky ničily a i dnes soustavně ničí druhého človeka, nevedou ani dnes k ničemu dobrému. Jeho „oběť“ je neustálé zraňována a to vede ke sváru ať už v rodině, nebo v pracovním kolektíve. Jak z toho ven? A co klevetník – pomlouvač? Tam řekne o druhém to, tam zas ono a už se šíří pomluvy, tedy nepresné věci o druhém človeku. Vidíme, že ani pomluvy nejsou dnes nic nového. A závistivec? Dnešní reklamy ve sdělovacích prostredcích pŕimovo vyzbiejí k tomu, aby lidé stále jen kupovali, srovnávali se s druhými, jen aby měli všechno to, co má soused. K čemu to všechno vede? Kdo má z toho radost? Ano, ten Zlý si mne ruce. A proto oblečme i dnes plnou Boží zbroj od hlavy až k patě. Jen tak môžeme obstat. A silu hledejme u Pána. I moudrost, abyhom věděli, jak s tím naložit. Poprosme Pána Ježiše, aby nás vedl. On rozumí našim trápením a bolestem. Jen On nám môže vrátiť do srdca všechnosť a pokoj, abyhom mohli v klidu žiť, pracovať a sloužiť Mu všude, kam nás posle. Syleme tedy ze sebe svárlivosť a závistivosť a oblečme si hotovosť evanjelia pokoja. Pán má pro nás pŕipraveno něco nového, lepšího. Odevzdejme se Mu proto cele a bez výhrad. „Kdo střeží svá ústa a jazyk, střeží svou duši před soužením“ (Př 21, 23).

Žije v nás Kristus

Odkiaľ pochádza svár a závist? Ako spolu súvisia? Môžeme sa ich zbaviť? Biblia je plná odpovedí! O, aký v nej máme vzácný zdroj poznania! Pravého poznania, ktoré na rozdiel od toho ľudského – povrchného, odkrýva skutočné pravdy nášho Stvoriteľa, ktorý najlepšie pozná srdce človeka – svoje dielo.

On pozná aj to, akému nebezpečenstvu je vystavené naše srdce, a dáva nám správne usmernenie, aby sme – vyslobodení z moci diabla naším drahým Spasiteľom, nedávali viac miesto diablu – ani sváru a závisti, ale Duchu Božiemu, aby nás plnil Boží pokoj a Božia viera.

Biblia na viacerých miestach uvádzá závist a svár ako dvojicu, akoby išli ruka v ruke: „Kráčajme slušne ako vo dne... nie v hádkach a závisti“ (R 13, 13).

„Či nie ste vari telesní a nekonáte priveličmi ľudsky, ked vládne medzi vami závist a svár?“ (1K 3, 3) „Ale ak máte horkú závist a svár vo svojom srdci, nechválte sa a neluhajte proti pravde. Lebo kde je závist a svár, tam je aj nepokoj a každá zlá vec“ (Jk 3, 14; 16, Roh.).

Svár a závist si vyžaduje dvoch. Už z toho vidíme, že ide o záležitosť vzťahu. Závist je podnecovaná neprajnosťou, porovnaním sa, pocitom krivdy alebo potrebou sa vychvalovať. V prvom štadiu je závist skrytá v srdci (v myšlienkach), nemusíme o nej vedieť. Neskôr môže vystúpiť do viditeľnej formy, až do nenávisti. Jej prejavy sú často nepochopiteľné, kym neodhalíme, že sú spôsobené závistou. Klúcom na prekonanie závisti je viera, že Boh rozdeľuje dary a požehnanie tak, ako On uzná za dobré. Ked On je mojím Pastierom, nič mi nechyba (Ž 23, 1), bez ohľadu na to, aké mám postavenie, majetok či vplyv. Ak som naopak tým, komu iní závidia, potrebujem zotrvať v Božom počaju a ochotne slúžiť tým, čo mám. Niekedy závidím v dobrém – máme túžbu byť ako druhý, napr. mat jeho povahu, schopnosti, výsledky, pričom v našom srdci nevzniká žiadna zlá myšlienka proti danému človeku. Môžeme ho vnímať ako nás vzor.

Svár alebo neznašanlivosť je naproti tomu jednoznačne negatívny a škodlivý prejav, spravidla veľmi výrazne viditeľný navonok, ale paradoxne málokto cíti vinu za to, že sa s niekým pohádal. Ešte možno vtedy, ked vypustí z úst nejaké neprimerané slovo – „strelu vysokého kalibru“, čo ho neskôr mrzi, ale inak zvykneme svár zlážčovať a nazývať ho obyčajnou „výmenou názorov“. Zvítať v slovnej prestrelke, prešadit svoj názor, presvedčiť iných o „pravde“ považujeme dokonca za svoj cieľ.

Zlé dôsledky sváru sa však dostavia, a to často aj v tom, že s človekom, s ktorým sme sa pohádali, prestaneme komunikovať, prípadne ho ešte začneme ohovárať. To svedčí o tom, že nám predsa len nešlo iba o vyjadrenie svojho názoru, ale po-važujeme toho druhého (alebo on nás) za „protivníka“ a chceme, aby nám išiel z cesty, bud preto, lebo nechceme prijať jeho názor, alebo preto, že sme ním vo svojom srdci pohrdli a nečakáme, že by pre nás mohol byť v živote ešte nejakým prínosom.

Ako velime sa mylime, ked si myslíme, že nejakého človeka nám Pán dal do života zbytočne. Naopak, Boh nás vyučuje a dáva lepšie poznáť pravdu tým, že nám dáva do cesty ľudí, ktorí vidia veci z iného pohľadu. Páchame škodu na Božom diele, ked namiesto toho, aby sme sa ich pohľadu snažili porozumieť, pohádame sa s nimi, následne sa im vyhýbame, a potom nosíme v srdci bolest či hnev.

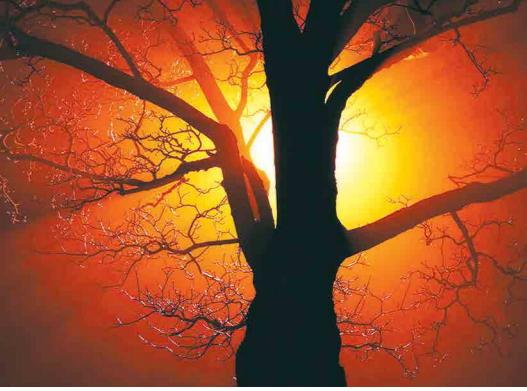
V tejto súvislosti mi prišiel na mysel výrok Barucha Spinozu (holandského filozofa židovského pôvodu): „Nie plakať, nie hnevať sa – ale pochopit.“

Je pravdepodobné, že väčšina svárov vzniká z nedorozumenia, domýšľavosti alebo nepochopenia zmysľania človeka odlišného typu (cholerik, sangvinik, flegmatik, melancholik), a teda k nim dochádza úplne zbytočne. Preto by sme sa mali každý oboznámiť s typológiou človeka aspoň na základnej úrovni, a vyhneť sa väčšine sporov. Môžeme si však všimnúť, že pre niektorých ľudí je hádanie sa životným štýlom. Hádajú sa tak nejako zo zvyku, a ani nejde o to, čo chču dosiahnuť, jednoducho potrebujú tento adrenalín k životu. Iní si potrebujú dokázať prevahu, počívať samých seba a podobne.

V biblických Prísloviach nachádzame svár u ľudí, ktorí majú tieto vlastnosti: nanič-hodníci, podliaci – vykráčajúci s falosnosťou v ústach (Pr 6, 12 – 15), zvrátení – ohovárači (Pr 16, 28), vznetylivi (Pr 15, 18), klebetníci (Pr 26, 20), chamtivci (Pr 28, 25), hnevlivi (Pr 29, 22), a tiež ako dôsledok nenávisti (Pr 10, 12) a pýchy (Pr 13, 10).

Niekedy spomínané prejavy zlážčujeme a hovoríme si: „Ved je to ľudské.“ Ked si však prečítame verše z Rim 2, 6 – 8, musíme priupustiť, že vec je oveľa vážnejšia: „Ale podľa svojej tvrdosti a nekajúceho srdca hromadíš sebe hnev na deň hnevu a zjavenia spravodlivého súdenia Boha, ktorý odplatí jednému každému podľa jeho skutkov, a sice tým, ktorí v trpežlivosti dobrého skutku hľadajú slávu a čest a neporušiteľnosť – večným životom, a svárlivým a tým, ktorí neposlúchajú pravdy, ale poslúchajú nepravosť, bude prchlivosť a hnev.“ (Roh.) „On odplati každému podľa jeho skutkov. Tém, ktorí vytrvalosť v dobrém jedná hľadajú ne-pomíjajúci slávu a čest, dá život večný. Ty

Téma... Obleč si...

však, ktorí prosazujú sebe, odpírají pravosť a podľahajú nepravosti, očekáva hnív a trest.“ (český ekum. preklad)

Porovnaním týchto prekladov nám Božie slovo naznačuje, že svárlivosť je inými slovami presadzovanie seba a súvisí s nepo-slušnosťou pravde.

Kto sa „nepridržiava zdravých slov nášho Pána Ježiša ani učenia pravej zbožnosti, je namyslený, ničomu nerozumie a chorobne rád sa škriepi a háda.

Z toho vzniká závist, svár, rúhania, upo- dozrievanie, vzájomné nezhody ľudí, ktorí majú zvrátenú mySEL“ (1Tim 6, 3 – 5).

Áno, aj toto sa, žiaľ, nachádza v cirkevi.

V Korintskom zboru ap. Pavela odhaluje za závistou a svárom duchovnú nedospesť, telesnosť, príslušnosť k svetu, príliš ľudské konanie (v českom ekumenickom preklade „myslení jen po ľidsku“) (1K 3, 1 – 3). Závist a svár sú typické pre svet, ale vôbec nepatria k duchovnej výbave (šatníku) Božích detí (Rim 13, 13).

Duchovne nedospelí si viac všimnúť, že pre niektorých ľudí je hádanie sa životným štýlom. Hádajú sa tak nejako zo zvyku, a ani nejde o to, čo chču dosiahnuť, jednoducho potrebujú tento adrenalín k životu. Iní si potrebujú dokázať prevahu, počívať samých seba a podobne. Pavel odporúča upriamíť pozornosť od ľudí na Boha, pretože v skutočnosti koná Boh a ľudia sú „len“ Boží spolupracovníci. Dopúšťame sa nemalých škôd na Božej roli a Božej stavbe, ked superíme medzi sebou, namiesto toho, aby sme spolupracovali.

Kresťania, máme za cieľ duchovne do-spiet v Krista, teda byť duchovní (plnení Duchom Svätým), a nie telesní (ľudskí). Ved' sme zomreli s Kristom, boli sme zno-vuzrození z Ducha Božieho a nežijeme už svoje „ja“, ale žije v nás Kristus. Pre-to sa doňho musíme obliekať. Učiť sa od Noho, ktorý je tichý a pokorný srdcom.

Prijímať v tichosti zasiate Slovo, ktoré nás buduje, dáva duchovný vzrasť. Potrebujeme prijímať aj tvrdý pokrm zahŕňajúci napomenutia, slovo Pravdy, ktoré rozdeľuje dušu od ducha a rozsudzuje túžby a úmysly srdca (Hb 4, 12). Slovo, ktoré sa možno dlhšie a ľažšie trávi, ale ktoré naše srdce potrebuje. Nebudť tým, kto ho nemôže zniesti, kto sa proti nemu búri, vybuchuje, uráža sa, protestuje, vedia spory, znevažuje. Uč sa počúvať. Nielen ušami, ale srdcom.

Upadnúť do sváru či závisti je veľmi jednoduché. Stačí sa zachovať ľudsky – podľa starej prirodzenosti.

Naopak, odolať tomuto pokušeniu je veľmi ľahké. Zostať ticho, modliť sa za Božiu múdrost ako reagovať, a potom premáhať zlé dobrým – vyrieť dobré slovo alebo urobiť krok k pokoju, vyžaduje plnosť Svätého Ducha a pripravenosť. Potrebujeme chodiť odetí v duchovnej výzbroji, nie začať si ju obliekať až potom, ako sa už boj začal. Z duchovnej výzbroje spomeniem v tejto súvislosti štít viery a obuv pripravenosti na ohlasovanie evanjelia pokoja. Za každých okolností však musíme mať oblečenú celú výzbroj!

Štít viery nám pomôže nedať sa vyprovokovať, lebo ním odrazíme šípy nepriateľa vo forme uštípačných poznámok, dvozmyselných rečí, ohovárania, klamstva, fałošných obvinení i žiadostí, aby nás nezapálili a nevtiahli do väsne sváru a závisti. Aj myšlienky vo vlastnom srdci plodiace závist a svár môžeme vypudit, keď veríme, že nás život je závislý od nášho dobrého Pastiera, Pána Ježiša, a každého Božieho, nie ľudského slova.

Obuv pripravenosti na ohlasovanie evanjelia pokoja nám pomôže ako druhý krok. Chodenie v obuve pokoja sa vyznačuje trpežlivosťou. Povedie nás k pokusom o zmierenie sa s protivníkom, kým sme ešte spolu na ceste. „Vznetlivý človek vyslová zvadu, zatial čo trpežlivý spor utišíuje“ (Pr 15, 18). V Biblia máme zaslúbenie: „Ovoce spravedlnosti sklidí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj“ (Jk 3, 18 – český ekum. preklad), nie tí, ktorí sa hádajú.

Pán Ježiš je najlepším príkladom toho, že cesta k pokoju je Láska. Láska svedčí o pravde, ale aj obetuje seba, odpúšta, prijíma obmedzenia, a v konečnom dôsledku vedie k pokoju. Zažila to aj matka, ktorá sa súdila o svoje dieťa pre závist a klamstvo inej žene (1Krl 3, 16 – 28). Kráľ Šalamún, ktorý ich rozsudzoval, mal múdrost zhora, preto ho láska, ktorú videl u pravej matky, priviedla na stopu pravde. Láska, ktorá sa dokáže vzdať toho, čo jej patrí, zachraňuje životy iných.

Andrea Balážová

Prajem nám všetkým, ktorí žijeme v Božom kráľovstve, aby sme sa zasadzovali za jeho záujmy tak, aby sme v ňom nenarobili viac škody ako osahu. Nech vás Pán vede v múdrosti zhora, ktorú je pokoja-milovná (Jk 3, 17).

Dokonalý pokoj

„A nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Sväteho, ktorého sme dostali“ (Rim 5, 5).

Keď som pred rokmi cestoval do Európy, aby som tam zvestoval Ježiša Krista, s radosťou som sa plavil cez oceán a vychutnával si päť dní relatívneho pokoja na lodi. Pri jednej z plavieb ma kapitán lode vzal doľu, aby som si prezrel lodný gyroskop. „Keď je more nepokojné,“ vysvetloval, „gyroskop nám pomáha udržať loď v rovnováhe.“

Ako som počíval jeho výklad, napadlo mi, že gyroskop je podobný Svätému Duchu v našich srdciach. Aj keď sa nám životné búrky budú valiť cez hlavu, aj keď sa nepriateľ satan prižniece a povedeň alebo nás zaplavia vlny zármutku, utrpenia, pokušenia a skúšok, naša duša sa bude držať v rovnováhe a v dokonalem pokoji, lebo Svätý Duch prebyva v našich srdciach, pretože ty i ja sme chrámom Svätého Ducha.

On nás utešuje a uistuje, že Božie zaslúbenia sú pravdivé a Boh je vždy pri nás.

*B. Graham,
Nádej pre každý deň*

Dary jsou rozmanité

„Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou rôzne mimořádne sily, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný“ (1K 12, 4–7).

Šikovnejší jsou nám dávani za príklad

Od malička sme vedeni k tomu, abyhom se porovnávali s druhými. Šikovnejší, úspešnejší a hodnejší vrstevníci nám jsou dávani za príklad. Známky ve škole dávají vzájemnému srovnáni zdání objektivity. Nás výkon je hodnocen podľa toho, kolik ľudí sme predhonili.

Každý z nás je originál

Srovnávanie ale nebude v úvahu naši jedinečnosť. Bůh stvořil každého ako originál, obdaroval nás jedinečnou kombináciu schopností a daru (talentu), zve nás k rozličným úkolom a službám. Práve v nich sa môžu naše dary naplno rozinout, prejvit se a priniesť užitek.

Objevovat to, čím Bůh vybavil právě a jen mne

Náš hodnota tedy není v tom, jak vydeme se srovnáni s niekym iným. Bůh si libuje v rozmanitosti. Nemusí se tedy s nikym srovnávať. Dôležitejší je objevovať dary, ktoré ti Duch svätý uděľil, a používať je ke spoločnému prospěchu. To vede k poznaniu, kdo jsem a k čemu tu jsem, a dáva našemu životu smysl.

P. S.

Rád lepíš nálepky?

„Nesúdte a nebudete súdení; nepochupujte a nebudete potupení; odpúšťajte a bude aj vám odpustené“ (Lukáš 6, 37).

„Nesúdte podľa zovňajška, ale súdte spravodlivo“ (Ján 7, 24).

Stále sa to učím – nesúdiť druhých. A stále v tom zlyhávam. Problém je, že nemôžem vedieť, ako na tom ten druhý je, prečo sa správa tak, ako sa správa, prečo robí to, čo robí, prečo hovorí to, čo hovorí...

A predsa ho hned ľahko onálepkujem ako podvodníka, klamára, záletníka, karieristu, sebca, márnivého alebo namysleného...

Boh však nikomu z nás nedáva nejaké nálepky. To len my si dovolíme povedať o niekom, že sa iba predvádzza, a pritom sa len možno snaží, aby sme si ho vôbec všimli, alebo sa tvrdo vyjadriť o nejakej žene, že je určite karieristka, ale len Boh vidí, že už roky túži po dieťatku, ktoré jej nebolo doteraz dané... Alebo niekoho iného rýchlo označíme za luhára, no len Boh vidí, že dotyčný človek vyrastal v prostredí, v ktorom bola lož často jediným záchranným lanom...

Či azda inú ženu bezmyšlienkovite nazveme márnivou, a ona sa pritom len vnútorme trápi dávnou traumou, ktorú zakrýva prehnanou starostlivosťou o svoj zovňajšok. A možli by sme pokračovať ďalej, no isto máte každý vlastné skúsenosti.

Boh však vidí všetko, vidí, čo je v každom jednom z nás. Lenže On nikoho neposudzuje, neodsudzuje a nenálepkuje. Všimá si všetko, pozná všetky súvislosti nášho života. A keď k nemu prichádzame a chceme naozaj ostat v Jeho prítomnosti, dokáže z našich sŕdc odstrániť aj všetky predsydky, aby sme mohli vidieť seba aj druhých Jeho očami – a možli sa tak stať tou najlepšou verziou samého seba. A to už potom bude niečo úplne iné.

Prevzaté z BTM

Jedno potrebné v 21. storočí

Z referátov sestry a bratra Hanesovcov...

Ježiš – Pán Márie a Marty a mňa (Lukáš 10, 38 – 42)

Téma konferencie Čo je potrebné v 21. storočí? je „atómova“ téma. Kto je schopný na ňu odpovedať? Kto vie, čo je potrebné v 21. storočí?

Sme kresťania, Boh je jeden, teda platí príkaz: *Milovať budeš Boha...*, takže v tomto zmysle je odpoveď jednoduchá. Ale časy sa menia a to, ako sa napíňalo „*hľadať to jedno potrebné*“ v časoch Pána Ježiša a ako hľadáme to „*jedno potrebné*“ dnes, môže byť závažne odlišné, a preto je to zároveň ľahké. Prečítajme si na úvod text Lukáš 10, 38 – 42. Skúsmo ho čítať, ako by sme ho čítili prvýkrát. Všimnime si pozvanie Ježiša do jednej izraelskej domácnosti. Je opísané takým spôsobom, ktorý akoby chcel priam vyvoláť otázku v každom z nás: Tak čo je to jedno potrebné?

Na úvod treba povedať dve veci. Text Lukáš 10, 38 – 42 nie je adresovaný len ženám, a teda ani slová Pána Ježiša „*Jedno je potrebné*“ nie sú adresované len ženám.

Môžeme spomenúť napríklad 6. kapitolu Skutkov, kde apoštoli riešia diakoniu. Jeden z prvých diakov bol prvý martýr a druhý bol veľký evanjelista. Takže nejaké podceňovanie služby diakonie v Biblia vôbec nevidíme u apoštolov a už vôbec nie u Ježiša.

Druhá poznámka sa týka otázky rozdelovania či polarizovania ľudí: Bud si prakticky zameraný – ako Marta, alebo máš meditačné či spirituálne zameranie života – ako Mária. Toto rozdeľovanie ľudí na teoretikov, ktorí patria k meditatívny typom s tendenciou čítať Biblia, modliť sa, uvažovať skôr v imaginatívnej sfére, a na praktikov, ktorí vidia utrpenie ľudí, potrebu fyzickej pomoci a pomáhajú, navštievujú v nemocnici, vedia opraviť budovu a zorganizovať brigádu, je veľmi nebezpečné. Je nebezpečné pripustiť

v cirkevi myslenie: „Tí špekulanti, keby už konečne niečo začali robiť,“ a na druhej strane: „Tí praktici, keby už konečne začali rozmýšľať a nechodili stále v tých svojich vychodných kolajach.“

Tento text poukazuje na základe situácie zo života Marty a Márie, ktorí je Ježiš. Nie je to teda text o takejto polarizácii. Nechce ukázať, že určitý typ ľudí má celú pravdu. V tomto prípade nemôžeme povedať, čo bolo dôležitejšie, pretože – ako vidíme na iných miestach Písma – obidve veci, aj počúvanie, aj služba iným, boli dôležité. Ježiš rozhoduje, čo kedy nastáva.

Tento text je o Ježišovi a v tomto svetle sa dá vidieť, v čom spočíva napätie a riešenie pre jednu aj pre druhú, pre Máriu aj pre Martu, aj pre nás, ktorí niekde vo vnútri túžime robiť to, čo Mária, a zároveň si nevie prestať robiť starosti o veci, ktoré trápili Martu. Ježiš hovorí o Márii, že si vybrať dobrý podiel. To neznamená, že ten druhý podiel nie je potrebný.

Evanjelista Lukáš píše v tejto desiatej kapitole o Marte ako o „nejakej žene“, ktorá Ježiš prijala do svojho domu a On začal v jej dome učiť. Otvorením domu sa začala Martina služba Ježišovi a Jeho učeníkom. Jej pohostinnosť sa prejavila v tom, že začala pripravovať občerstvenie – robila to, čo sa od nej, tak ako od každej inej izraelskej ženy v tej dobe, očakávalo.

Musíme si uvedomiť, že v tej chvíli, keď Ježiš učil, On rozhodoval, čo sa bude diať. To neznamená, že sa nemalo varíti, že sa nemalo spať, že sa nemalo pripravovať nejaké umývanie, či niečo iné. Ale keď Ježiš vstúpi do nejakej praktickej situácie, tak On je Pánom a On rozhoduje, čo sa kedy bude diať.

Zatial čo Marta sa venovala príprave občerstvenia, Mária si sadla k Ježišovým noham.

Čo to znamená sadnúť si k Ježišovým noham? Nie je to len často používaná fráza? Grécky výraz „sadnúť si k noham niekoho“ v Ježišových dobách bol akýsi výraz pre sedenie v školských laviciach – byť učeníkom niekoho. Takisto „Pavol apoštol sedel pri nohách Gamaliela“. V tej kultúre sa takto vyjadrovalo, že sa u niekoho učíte.

Mária svojím postojom preukázala, že chce byť Ježišovou učeníčkou. Problém Marty bol, že nebola pohľtená Ježišom, ale svojou službou Ježišovi.

Služba Jemu ju odvedla od toho jedného potrebného, od samotnej podstaty Ježišovej prítomnosti – nedokázala Ho vnímať ako Pána nad potrebami žalúdku. Bola „privéľmi zaneprázdná“ obsluhou, „priľahlá“ a ustaraná“

Česko-slovenská konferencia sestier BJB Košice – 19. 6. 2021

(ako hovorí pôvodné grécke slovo v tomto teste).

Marta sa cítila celou situáciou dotknutá. Vedľa slúžila a možno potrebovala aj nejakú pomoc, podporu, pochvalu.

Ľudsky chápeme, že sa nahnevala a možno aj tresla hrncami, kym sa v strese obracala v kuchyni. V jej vnútri vrelo napätie z celej situácie, a to nielen zo sestrinho správania. Jej správanie opisuje Lukáš jedným veľmi nebezpečným slovom, ktoré sa vždy prekladá ako „Marta prišla k Ježišovi“.

Toto grécke slovo by však mohlo znamenať, že sa **postavila nad Ježiša** a v skutočnosti ho napomenula, pretože povedala: „Neprekážať ti, čo sa tu deje? Pozri sa! Ja sa tu idem zodrať, vás je tu poriadna hromada, koľko vás tu prišlo, chcete kvalitný obed alebo večeru alebo spať u nás, a moja sestra tu sedí a nič nerobí, len počúva. To je závažná vec.“ Tu je jedno, čo to urobila žena alebo muž.

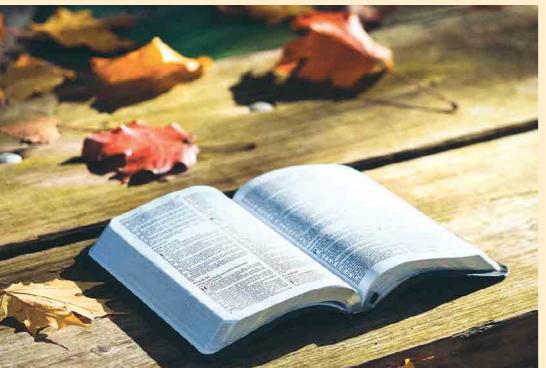
Ak napomíname Krista, že neovláda situáciu, tak to je vážny hriech. Ak si myslíme, že Kristus je pre teológiu, ale do mojej kuchyne, do mojej kúpelne alebo spálne Kristus nepatri, lebo tam viem JA, čo mám robiť, tak sa veľmi mylim. Má byť Kristus Pánom môjho pracoviska, mojej kuchyne, mojej kúpelne, mojich praktických činností? Je významným problémom, ak sa nám zdá, že Ježiš je akýsi vznášajúci sa duch, ktorý sa príliš nehodí pre špinavé veci.

Vedľa kŕbi bol veľmi špinavý a umývanie nôh bolo tiež veľmi špinavé. Ježiš počas svojho života tu na zemi nevzbudzoval v ľudoch dojem, že je nejaká nadľudská, nadzemská bytosť. Izaiáš hovorí, že keď sme sa na Neho pozreli, tak sa nám vôbec nepáčil. Nemal svätožiaru – to je výmysel nejakých umelcov.

Martu viacerí kritizujú, že bola necitlivá voči Ježišovi. Výrok „*jedno je potrebné*“ je v niektorých dobrých rukopisoch vyjadrený slovami „*málo je potrebné, vlastne len jedno*“.

Stretnutie Ježiša s Máriou a Martou sa udialo v kontexte Jeho onedlho sa končiaceho života na zemi. Tesne predtým niekolkokrát pripomienul, že ide do Jeruzalema, kde bude triptiť. Védel, že ide na kríz. Tým „*jedno je potrebné*“ vyjadril: Potrebujem vás, spoľačenstvo. Pre mňa nie je dôležité, či toho jedla bude toľko alebo menej, či bude kva-

</

litné alebo menej kvalitné, či to bude zvyšok zo včera alebo to bude čerstvý... či variš niekoľko chodov... vás potrebujem. Ježiš Martu len nežne upozorňuje. Bolo by zaujímavé počuť ten hlas: „Marta, Marta.“ Keď povieš dvakrát nejaké meno, tak chceste zdôrazniť: „Zamysli sa nad sebou.“ Povedal jej: „Znepokojuješ sa, staráš sa, zaoberáš sa mnohými vecami.“ Jej služba je poznačená starostami, jej vnútro je znepojené, vyrušené. Takýto postoj k službe je v konflikte s postojom učenictva, ktorý vidíme u Márie.

Dôležité bolo, čo v situácii, tu v texte opísanej, robil Ježiš – Pán sveta.

Z predchádzajúcich aj ďalších kapitol vidíme, že Ježiš nezabúdal na fyzické potreby ľudí a na dôležitosť pohostinnosti. Nechcel odsunúť pohostinnosť na „druhú kolaj“. V 9. kapitole nasýtil tisíce ľudí; ocenil, že Samaritán sa postaral o fyzické potreby zbitého pocestného.

Nevyhýbal sa praktickej službe. Umýval nohy učeníkom, čo bola práca otroka. Ježiš rozhodne nebol na strane teoretikov alebo spirituálov alebo nejakých ľudí, ktorí mediaci dávajú prednosť pred fyzickou prácou. Problém opísaný Lukášom nie je iba problémom žien. Je to problém nás všetkých, preto sa ponúka otázka: Čo chce robiť Ježiš – Pán na našom živote? Ak máme sklon k spiritualite, tak sa musíme pýtať, kedy ju máme dať bokom a byť praktickí; ak máme sklon a Boží dar pre prax a organizáciu, musíme sa pýtať, kedy je čas, aby sme robili to, čo práve Ježiš chce.

Lebo On je Pánom v každej situácii. Vnímam Ježiša ako toho, kto sa naozaj vyzná vo všetkých týchto veciach, alebo je Ježiš Pánom len v nedeľných zhromaždeniach, kde sa pekne hovorí, kde si vypočujeme pároch pekných myšlienok, ale potom keď idem do nemocnice a sedím pri niekom, kto zomiera na rakovinu, tak tam už neviem aplikovať to, že Ježiš je Pánom nad každou situáciou?

Pán Ježiš neodsúdil Martu ani jej pohostinnosť, ani nechcel povedať, že sedieť pri stole – neslúžiť – je lepšie. Začal však pri nej svoju výchovu. Ako to vieme? Evanjelista Ján zapísal, že Ježiš miloval Martu a jej súrodencov (Ján 11, 5). Zapísané je aj Martino vyznanie a rozhovor s Pánom Ježišom po smrti a pred vzkriesením jej brata Lazára: „Panе, keby si bol býval tu, nebol by mi brat zomrel.“

Ale aj teraz viem, že o čokoľvek by si prosil Boha, Boh ti to dá... *Ja som uverila, že ty si Kristus Boží Syn, ktorý mal prísť na svet* – Martin vzťah k Ježišovi sa neskôr prehľbil a stal sa jej Pánom. Pán Ježiš ju neodsúdil, ale naučil ju, že On je prvý.

Ako vyplýva z exegézy tohto textu, text definuje, **ako zísť, čo je najdôležitejšie v konkrénej situácii**. Ako teda zísť, čo je najdôležitejšie, čo je to jedno potrebné v situácii, v ktorej sa nachádzam? Možno to zhrnúť do troch bodov, ktoré by sme si mali zapamätať:

Načasovanie, kedy je môj dar aktuálny, kedy ho mám uplatniť. V tej chvíli bol aktuálny dar Márie a Marta mala čakať, kým Ježiš rozhodne a určí, kedy bude čas na varenie, umývanie, pohostenie. Ježiš vedel, kedy bol vhodný čas aj na tie praktické činnosti. Môžeme sa rozhodnúť, že Mu bude me dôverovať, že On vie, čo robí.

Miera – ako aplikovať svoj dar v konkrénej situácii. Robiť veci tak, aby boli presne v tej miere, ako to chce Ježiš, teda bez toho, aby sa spomenulo moje meno, kvalita mojej firmy, veľkosť môjho obdarovania alebo šíkownosti, je azda jedna z najťažších foriem pokory. Prispieť svojím darom, aby to bolo presne pre toho, komu slúžim, a nebolo to o mne. To je tažké, ba skôr nemožné, ale Duch Boží nás vychováva, aby sme dokázali byť ako sol, ktorá zmizne, ale ju cítiť.

Postoj – či to robím s postojom „slúžim Pánovi“, alebo som nervózny a chcem, aby si ma všimli. V prípade Marty nešlo o to, že to, čo robila, nebolo celkovo potrebné alebo bolo menej dôležité.

Ježiš robil na iných miestach presne tie veci, ktoré tu robila Marta. Všetky zamestnania sú rovnako potrebné a každý, kto robí v kráľovstve Božom, tak slúži jednému Pánovi. Či zamätate alebo kážete, v princípe to má tú istú hodnotu. Rozhodujúci je **postoj**.

To sa niekedy ukazuje na brigádach. Pridem na brigádu do zhromaždenia, do kostola, no prvé sa pytám: „Kde sú ostatní?“ Čo je to za postoj? Vari som ja sudca ostatných? Ja mám robiť svoju prácu preto, lebo slúžim Pánovi. Boh je sudca a dôležité je, čo mi Kristus povie, keď budem stáť pred Ním.

Načasovanie, miera, postoj – to musí platiť v každej životnej situácii pri Ježišovej požiadavke **Jedno je potrebné**.

Dôležitý je aj spôsob, ako túto požiadavku Pána Ježiša aplikovať do života.

Ako teda aplikovať v živote „Jedno je potrebné“?

Ukážeme na tri oblasti, ktoré sú: **múdrost, viera a láska**.

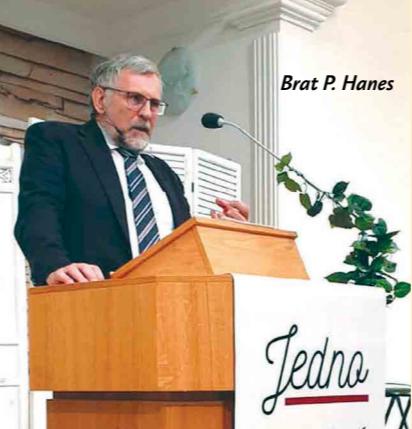
„Jedno potrebné“ sa prejavuje **v múdrosti**, sústredenosti na jednu vec. Prílosie 1, 7 hovorí, že „počiatkom múdrosti je bázeň Hospodinova“. Ježiš Kristus je uholním kameňom, na ktorom stavíme svoj život. Prvým princípom múdreho života je správne nasmerovať myslenie na jednu vec. Druhým princípom múdreho, úspešného konania je hľadať a nájsť to jedno dôležité, čo celý život riadi, a podľa toho žiť.

Tu možno uviesť príklad z Komenského posledného životného diela, útlej knižičky *Unum Necessarium – Jedno potrebné*, v ktorej sa Komenský pozerá na celý tento problém z múdroslovného hľadiska. Čiastočne v nej opakuje niektoré myšlienky zo svojho diela *Labyrint sveta* a hovorí o tom, že ľudia vždy radi robia množstvo rôznych vecí, ale v skutočnosti len málo z nich je dôležitých, a nakoniec, keď ide do tuhého, teda keď ide o život, je potrebná jediná vec, a to je, aký máš vzťah s Bohom.

Knihu končí štyri výrokmi, štyrimi stupňami múdrosti v životných situáciách. Prvý je, že: pokial môžeš, nesústredjuj sa na všetky veci, ale na tie, ktoré ti *ulahčujú život*. Ak si v tăžejšej situácii a nemôžeš mať veci, ktoré ti ulahčujú život, tak sa sústred na veci, ktoré *zabezpečujú život*, ktoré nevyhnutne potrebujete. Ak ani tie nemôžeš mať, sústred sa na tie veci, ktoré ti *absolútne dovolia prežiť*. A keď nemôžeš ani prežiť, tak si *zabezpeč vztah s Bohom*. Podobný múdroslovný prístup k porozumeniu toho, čo je potrebné v našich životoch, môžeme vidieť aj v Starom zákone (napríklad v Prísloviach), a Pán tiež povedal: „*Kto položí ruku na pluh a pozerá sa dozadu* (teda nesústredí sa na to, čo robí), *nie je vhodný do kráľovstva Božieho*“ (Luk 9, 62).

Pre kresťana je v otázke „čo je to jedno potrebné“ ešte dôležitejšia vec ako múdrost, a to je **viera**. Pretože keď chcete robiť to, čo Boh od nás chce pod vedením toho, čo sme hovorili, že teda potrebujem vedieť načasovanie, potrebujem vedieť mieru a postoj, tak iste budeme musieť niečo vyniechať. A zdá sa, že toto *vyniechať* je v 21. storočí – záplava informácií, nádherných možností vidieť, počúvať, cestovať, čítať, stretávať sa. Toto *vyniechať* je mimoriadne problematické. Pán Ježiš v podobenstve o rozsievacovi (Matúš 13, 22) upozorňuje, že zrno môže padnúť do dobrej pôdy, ale ak by sme nepleli a nevytrhávali burinu – „denné starosti a omámenie zvodom“, zrno sa zadusí.

Vyzerá to tak, že množstvo kresťanov má rádo príliš veľa vecí na to, aby zrno, ktoré Ježiš zasiaľ, rásťlo úspešne. Máme príliš veľa záujmov, príliš veľa pekných vecí, nie zlých, tu nejde o hriechy, samozrejme aj hriech je poriadnou burinou, ale môžu to byť dobré veci. Oswald Chambers hovorí, že: „*Najväč-*

vzťah so sestrou. Je to zrejme tá istá Mária, ktorá v Jánovi v 11. kapitole Ježišovi pomazala nohy aj hlavu a On povedal, že to je pomazanie na Jeho pohreb. Učenika Judáša natoliko nahnevalo, keď Ježiš pripustil také absurdné plynhanie, že Ho išiel hned zradí. Ale nielen Judáš sa napajedil, všetci učenici boli naštvaní. Čo je to za nezmysel? Niečo také drahé na jedného ľudčeka... Ani to nie je nejaká špeciálna príležitosť, len tam sedí. Na čo je to dobré? Mária bola vo svojej láskave mánroatrnatá, a to je na tom nádherné. Dokázala odovzdať Ježišovi srdce nielen tým, že sedela pri Jeho nohách, a teda učila sa od Neho, ale bola ochotná Ježišovi vyjadriť absolútну odovzdanosť, ktorá pohoršila ešte aj Jeho učeníkov.

„Jedno potrebné“ znamená milovať jedného Pána. Znamená to, že nemám dvoch páнов, jedného ako zadné vrátku. Ježiš jasne povedal: „*Nemôžete mať dvoch Pánov. Bud jedného budete milovať a druhého nenávidieť, alebo jednému sa odovzdáte (toho budete uznanávat) a druhým budete pohídat*“ (Mat 6, 24). Všimnime si, že tam nie je napísané, že to druhé má kresťan nenávidieť. Mamonom má pohídať. Mária pohordla majetkom, keď išlo o pomazanie Ježiša.

Je to vyjadrenie viery. Boh to chce. Hľadajte najprv Božie kráľovstvo (jednu vec), Božiu spravodlivosť (jednu vec) a ostatné rizikum. Kresťanský život bez rizika neexistuje. Písmo nám jasne hovorí: „*Všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Ježišovi Kristovi, budú prenasledovať.*“ Pre nasledovanie nemusí byť väzenie, prenasledovanie môže byť zazeranie tvojho suseda, môže to byť opovrhovanie tvojho kolegu alebo spolužiaka, možno ťa neprijmú niekde do zamestnania, alebo ti znižia plat, alebo nevzývia plat, atď.

Foriem prenasledovania je množstvo, od rodiny až po politické prenasledovanie. A nemyslime si, že niektorá forma je ovela ľahšia.

Niekterí ľudia ľahšie znesú skutočné, vážne politické prenasledovanie ako posmech niekoho, kto im je blízky.

Vyvoliť si „jedno potrebné“ je otázka múdrosti, viery, ale najmä otázka **lásky**.

To u Márie tak krásne vidíme. Najkrajšie je, že pre lásku k Ježišovi dokonca riskovala

Spoločná spomienka na stretnutie v Košiciach

...z referátov hlavných rečníkov konferencie manželov Hanesovcov

Princezná a šašo

Moje deti niekedy povedia také zvláštne veci, že až keď sa nad nimi človek poriadne zamyslí, pochopí ich význam...

Keď som sa rozprávala s Marekom, povedal: „Vieš, výchova je, ako keď niekoho driluješ, aby sa správal určitým spôsobom. A keď to robíš dostatočne dôsledne, aj zo zlého dieťaťa môžeš vychovať relatívne dobrého dospelého človeka.“

Vytvoríš takú peknú pozlátku, ale vnútro osťane také, ako bolo.“ Dost ma týmto výrokom naplašil.

Čo tým vlastne chce povedať? Že je zbytočné vychovávať? Alebo že každá moja snaha zlyhá? Alebo že je to všetko nanič?

Potom som sa nad tým poriadne zamysela. A zistila som, že povedal to, čo som ja slovami nevedela vyzadriť. Často počúvam ľudí, ktorí tvrdia, že so svojich detí chču vychovať úspešných, rozumných, dobre vychovaných alebo šťastných ľudí. To sú ciele výchovy. A nemusí byť vôbec zlé. A myslím, že na život na tejto zemi sú aj potrebné. Je dôležité z detí vychovať ľudí odvážnych, statočných a ochotných obetovať sa. Alebo čo keď kresťan považuje za podstatné. Toto však deti nezmení. Nezmení ich vnútro. Nezmení ich identitu, ich srdce.

Je to len, akoby sa človek prezliekol za niekoho iného. Ako s mojimi dcérmi, ktoré sa navliekli do kostýmov a tvári sa, že sú princezná a šašo. A potom sa čudovali, keď sme ich predsa len oslovili ich vlastnými menami. Samozrejme, my dospelí sa vieme zamaskovať ovela lepšie. A práve preto často oklameme aj sami seba. U detí je to zjavné.

A tu sa dostávam k tomu, kto môže zmeniť človeka. A tým je Ten, ktorý človeka stvoril. Len Pán Boh môže zmeniť vnútro človeka tak, aby bol „dobry“ nielen navonok.

Len On môže zasiahnuť do ľudskeho vnútra, do zmýšľania, vôle a srdca, aby bol človek naozaj dobrý. Len On môže premeniť ľudske srdce, ktoré je od podstaty zlé.

Na jednej strane ma to stráši a máta: nedokážem zo svojich detí vychovať skutočne dobrých ľudí. Na druhej strane ma to osloboďuje k vedomiu, že ak im pomôžem prísť k Bohu, On sám z nich vytvorí niečo nové, niečo dobré. Také, čo by sa mne nikdy nepodarilo. Toto vedomie ma neoberá o snahu detí vychovávať. Nezmenený moj úlohu v ich živote. Iba mení môj uhol pohľadu: **ja mám deti vychovávať v najlepšom vedomí a svedomí a Boh je Ten, ktorý ich môže zmeniť**.

Lýdia Podobná

Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov / 3. časť

Život mladého zboru

Život členov miloslavovského zboru v povojnovom období bol zameraný predovšetkým na výstavbu domov, hospodárskych budov a obrábanie pôdy.

Vzájomne si pomáhali, spoločne zakupovali polnohospodárske stroje, ktoré si medzi sebou požičívali. Ženy sa v dňoch zimných večerov schádzali po domoch na driananie peria a k ručným práciam.

Nedela bola dňom odpočinku a časom pre duchovný život. Postupne uznikal spevácky zbor, hudobný krúžok, združenie mládeže a nedelňá besiedka. Kázane slovo, spoločné piesne a hudba im dodávali novú silu...

Spätný pohľad do histórie nám nahovára, že všetko nebolo len ideálne a radostné. Prišli aj smutnejšie chvíle, keď sa veľká skupina verejčiacich začala schádzať samostatne v Alžbetinom Dvore.

Nebolo to pre rozdielny názor na vieru, ale ohľadne miesta, kde by mala stáť modlitebňa. V tom čase väčšina členov bola v Alžbetinom Dvore. Napriek tomu sa obidve skupiny podieľali na spoločných misijných aktivitách.

Aby mohli platiť misijného pracovníka, rozhodli sa zakúpiť približne šesť hektárov pôdy a jej spoločným obrábaním získavali potrebné financie. Organizovali v obci verejnú slávnosť, ako napr. výročie oslobodenia, Husovu slávnosť, narodeniny tátika Masaryka, slávnosť sedenia líp.

Pri takýchto príležitostiach poslúžili speváci a hudobníci zboru.

V rokoch 1929 – 1930 sa niekoľko rodín rozhodlo presťati do Kanady a USA. Oslabilo to nielen cirkevný zbor, ale aj obec. Po ich odchode sa modlitebňa javila ako príliš veľká a zbor vážne uvažoval o jej prebudo-

vania tak, aby mohla slúžiť aj ako starobinec. K tomu však nedošlo, lebo po „oživujúcej konferencii“ v roku 1932 sa opäťovne spojili bratia a sestry z obvodov častí obce. Mnohí členovia, ktorí sa usídlii v nedalekom Hviezdoslavove a v susednom Kvetoslavove sa schádzali v bohoslužbám po domoch a hojne ich navštěvovali kazatelia BJB. Niektorí prichádzali do zhromaždení aj do Miloslavova. Ich dopravným prostriedkom v tom čase bol bicykel, brička či motorka. Neskôr to boli už aj autá...

O duchovnej aktívite svedčí aj fakt, že v priebehu ôsmich rokov sa v zbere konali dve celoštátne konferencie (1927 a 1934), niekolko krstov v modlitebni aj v Malom Dunajci.

Roky Slovenského štátu a povojnové roky (1938 – 1948)... a neskôr

V roku 1938 slabý rozvoj kolónií a tiež zboru narušila Viedenská arbitráž z 2. novembra 1938, ktorá v dôsledku Mnichovskej dohody (ako súčasť plánu Nemecka rozbiť Československo) nadiktovala zmeny československých hraníc v prospech Maďarska. Nová hranica bola tesne za Miloslavovom, a preto sa vysídlovanie netýkalo jej obyvateľov. Omnoho horšie na tom boli obce Hviezdoslavov a Fakov.

Českí kolonisti, vrátane baptistov museli opustiť územie a zanechať tam všetok majetok. Nie všetci sa však po vojne vrátili.

Túto cítelnú stratu pre miloslavovský zbor znásobilo aj prestávanie niekoľkých rodín do Kanady a USA. Pre obyvateľov obce, ako aj pre baptický zbor to bolo obdobie pl-

ne zápasov o prežitie. Napriek tomu duchovná práca pokračovala, vďaka novým výzvam, ktoré priniesla druhá vlna pristávajúceho v roku 1946, keď bolo práve zrušené rozehnutie Viedenskej arbitráže.

Dochádzalo k vzájomnej výmene obyvateľov v rámci medzištátnych dohôd.

Slovenské rodiny z Maďarska, Juhoslávie a tiež reemigranti z Volynie prichádzali do Miloslavova, Hviezdoslavova a Kvetoslavova. Pre zbor baptistov sa začína opäť obdobie rozkvetu.

Vznikli nové kazateľské stanice zboru vo Vydranoch, Dolnom Bare, Dunajskej Strede, Horných Salibách a v Biskupiciach.

Slováci z Maďarska priniesli aj oživujúci provok – dychovku, ktorá slúžila pri zhromaždeniach, na pohreboch, ale aj pri rôznych slávnosťach obce.

Toto všetko sa odohrávalo počas pôsobenia kazateľa Jána Kešara. Ako stabilný kazateľ a dobrý pastier pravidelne navštievoval stanice zboru a presídlenecké zbyty na južnom Slovensku. V povojnovom období v roku 1946 bola v Miloslavove už tretia konferencia. Kazateľ Ján Kešiar svoju roválosťou a toleranciou prispel k tomu, že zbor v Miloslavove prežil aj búrlivé politické udalosti, ktoré nastali po tom, ako komunistický prevrat v roku 1948 chcel tvrdým spôsobom obmedziť alebo zastaviť činnosť všetkých cirkví. V roku 1948 bola na krátky čas zatvorená a zapečatená modlitebňa v Miloslavove. Úradné osoby tiež nariadili prítomnému J. Kvačovi a Brnovi st., aby na ďalší deň prelepili nápis na štíte modlitebne

– BOH LÁSKA JE.

Schváleným zákonom v roku 1949 sa cirkev dostala celkom do područia štátnej moci, ktorá vyvíja stupňujúci tlak aj na kazateľov BJB. Kazatelia museli mať štátny súhlas a bol od nich vyžadovaný „slub vernosti“. Každá akcia zboru či návšteva museli byť vopred oznamené a schválené. Aj napriek dodržiavaniu týchto povinností štát zasahoval do života zboru.

Potom prišlo obdobie kolektivizácie, ktoré si pamätajú len tí skôr narodení.

Kolektivizácia zmenila spôsob hospodárenia. Kto sa proti nej postavil, prišiel zväčša o všetko...

Na základe zákona z 23. februára 1949 malo v každej obci vzniknúť družstvo (JRD). S nezáujmom gazdov sa komunistické orgány rozhodli bojovať po svojom – nevyberávom nátlakom. Zlomiť odpor sedliakov sa režim snažil aj provokáciemi. Štátnej bezpečnosti a následnými zinscenovanými procesmi,

Vzácne fotografie hore pripomínajú brata Juraja Kvačku (vľavo) a brata Vladimíra Krajčeho.

A tiež spomienka na brata Jána Kešara...

ktorých výsledkom boli mnohoročné tresty nútenej práce.

Bohatším, lepšie povedané usilovnejším sedliakom bola v atmosféri politického zastrašovania konfiškovaná a vyplastňovaná pôda, domáce zvieratá, strojový park a jehnuteľný majetok.

Mnohí z nich prišli o všetko vrátane slobody. Obete týchto represálií sa stal aj člen miloslavovského zboru Juraj Kvačka.

Ked sa v roku 1955 podrobil tažkej operácií, tažisko práce sa presunulo na niektorých bratov. Zvlášť treba spomenúť Vladimíra Krajčeho a Juraja Kvačku, ktorí boli piliermi zboru.

Ochotne slúžili slovom, ale aj pri zabezpečovaní hospodárskych potrieb zboru.

Vladimír Krajčí bol účtovník a Juraj Kvačka pokladník zboru. V tomto období sa vracia do Miloslavova mladší brat Jána Kešara, kazateľ Michal Kešar. V dôsledku prenasledovania cirkvi bol dva a pol roka vo väzení pre vykonštruovanú protištátnu činnosť. Po rehabilitácii, keď mu štát obnovil štatút kazateľa, sa aj on zapájal do služby v zbere.

Ján Kešar sa nestážoval, ale keď sily ubúdali, požiadal ústredie BJB v Prahe o uvoľnenie z kazateľ-

Dobové fotografie na dvojstrane – vľavo: ...po skončení zhromaždenia v Miloslavove v období mladého zboru.

Vpravo hore: ...neskôr, keď bol časťm dopravným prostriedkom bicykel či motorka...

Veľká skupinová fotografia je z roku 1946 pri priležitosti Celoslovenskej konferencie zborov...

V období rozkvetu bola známa aj dychovka v Dolnom Bare... a prišli roky keď sa do zhromaždenia už chodilo aj v autách... To všetko sú dnes už iba vzácné spomienky z archívov a histórie zborov...

Ked sa po prepustení pýtal: „Prečo som bol zavretý?“ dostal odpoveď, že sa dosťal do náhodného výberu a uvážený bol na výstrahu pre zastrašenie neprajníkov kolektivizácie.

Neustály psychický nátlak na členov cirkev a tomu tažká práca polnohospodára sa negatívne podpísala aj na zdravotnom stave Jána Kešara. V roku 1951 vážne ochorel, ale neprestal slúžiť zboru.

skej služby. Zbor prijal ponuku vedenia cirkev a v roku 1962 na uvoľnené miesto nastúpil čerstvý absolvent Komenského bohosaloveckej fakulty v Prahe.

Ked prišiel do Miloslavova, kazateľ Kešar mu povedal: „Ty si môj vysloboditeľ.“ Tým mladým kazateľom bol Vlastimil Pospíšil.

V. Malý
(pokračovanie v budúcom čísle)

Péče o sirotky a vdovy v soužených jejich

V minulom čísele sme učom priniesli spomienku na Spolok RODINA, ktorý bol založený v Bernolákove v roku 1921 a prípomíname si tak jeho 100 rokov.

Tento Spolok vydával časopis pod názvom **Čisté náboženstvo**, ktorý slúžil na domácu a zahraničnú propagáciu RODINY. Vychádzal najmenej štyrikrát do roka v rokoch 1936 – 1946 a jeho redaktorom bol zakladateľ RODINY Adam Strapoň. Uverejňovali v ňom všetky informácie o dobročinnej práci našej Jednoty a spolku RODINA. Nasli ste tu správy hospodárskeho výboru, sirotského výboru, zápisnice Valných zhromaždení, ale aj presný zoznam darcov a darov na chod sirotinca ... (fotodokumenty zo stránok časopisu...), neskoršie i starobínca, fotografie, rôzne svedectvá, oznámenia a inzeráty.

Dnes učom prinášame jeden prepis článku Dr. Josefa Hovorku (otca br. Juraja Hovorku), o jeho chápání čistého náboženstva...

Článok vyšiel v časopise **Čisté náboženstvo**, asi v roku 1936. Autor: Dr. Josef Hovorka

„Pravá a čistá zbožnosť pred Bohem a Otcem známená pamatovať na vdovy a sirotky u jejich soužení a chrániť se pred poskurnou svetu“ (Jk 1, 27).

Na sociálnu stránku čistého náboženství, t. j. na páci o sirotky a vdovy v soužených jejich, bylo již na jiných miestach této brožurky dos-

tí poukázanó. Avšak čisté náboženství má širší obsah, a protože brožurka nese horejší nadpis, podávame čtenáři v dalších rádcích několik námietk k premyšlení.

„Náboženství čisté a nepoškvrnené.“ Náboženství je „navázání po odpadnutí“. Je to navázání spojení s Bohem, ktoré bolo přerušeno. Toto spojení má byt čisté a nepoškvrnené, aby z něho mohla vyplynout sila k čistému a mrvnímu životu. Co ruší toto spojení, to má byti odstraněno.

„Před Bohem a Otcem.“ Jsou všeobecná náboženství, ale před Bohem není všechno náboženství, co se za ně vydává. Človek vidí to, co je před očima, Bůh však vidí do srdce člověka.

„Péče o sirotky a vdovy v soužených jejich.“ To je jedna stránka čistého náboženství. Je to osobní péče („navštěvovati sirotky a vdovy“), neboť náboženství je především osobní věcí každého jednotlivce. **Žádný ústav pro sirotky nebo vdovy nenahradí osobního milosrdenství.** Tyto ústavy tu mámé jen proto, že doposud je více těch, kteří přinášejí neosobní oběť pro vydřování sociálních ústavů, než těch, kteří konají osobní milosrdenství. Bůh chce milosrdenství a ne oběť (Mt 9, 13). Návštěva v soužení svědčí o pravém přátelství. A na nedostatek takového přátelství stěně celý svět a nemůže se tak dlouho z krize probrat. Čisté náboženství se právě má projevit v pomoci nejslabším, kteří se nemohou bránit a nemohou si, kdyby jim nebylo pomoženo, tuto pomoc vymoci.

100 rokov
Spolku RODINA

„Ostríhati sebe neposkvrněného od světa“. Náboženství je závislost na Bohu a proto naprostá nezávislost na tom, co se bez Boha děje na tomto světě. To je druhá stránka čistého náboženství a jest ji třeba zdůrazňovat, jako nerozlučnou se stránkou sociální peče. Náboženská sociální péče je naprosto jiná než sociální péče světáků-socialistů nebo komunistů. Je v ní naprosto jiný duch, je duchu tohoto světa velmi odporná, a proto je světem nenáviděná.

Bolševici zakázali veškerou sociální činnost náboženských obcí, protože cíti, že čisté náboženství je největší překážkou bolševismu. Náboženství je síla, která vzdoruje proudu tohoto světa. Sirotčinec vedený v duchu čistého náboženství nepotřebuje získávat prostředku k vydřování svěřených sirotků pomocí koncertů, tanečních zábav, představení, tombol, loterií a pod., nýbrž tento duch se dotkne těch, kteří jsou stejným duchem čistého náboženství vedeni a proto k milodarům pro chudé sirotky a vdovy vždy ohotní.

Kdo ostríhá sebe neposkvrněného od světa, nevydává peněz na „poškvry“ tohoto světa, ne aby spořil a ukládal, nýbrž aby měl vždy v hotovosti určitou částku odloženou na účely čistého náboženství.

Text pripravila Lea Miklošová
a ukázky z časopisu Jana Makovičová

BOŽIA POKLADNICA

Milodary pre »Rodinu« v Čeklisku láskave poslali: Br. Zoltán Prokánik, 300, Súdrženie mládeže vo Vačicu 500, p. Eder, natičiac, Čeklis, 60, br. Jančula s manželkou, člen, 24, br. Emil Koša, Moskovská 300, kaz. Jozef Roth 40, br. Emil Stupka, prednosta pošt. úradu v Rim. Sobote 100, br. Pavel Mik 100, Ján Plch člen, 12, ses. Vlasta Jančová 70, Kresťanský sbor veriacich, 100, prof. Ing. Dr. Havelka 50, br. Zoltán Prokánik 200, Albert Kušnir 50, kaz. Cyril Burget 100, Sbieračka v Nedeli na konferencii 170, kaz. Alexovič 50, br. Kalman Lašany 20, Juraj Kukučka 100, br. Štefan Kožuch 20, sesterský kružok vo Vavrišove 200, Kresťanský sbor, Nižnica 100, br. Pavel Lackovič 20, ses. Eva Švehlová 100, vdova Dandolová 100, ses. Madarová, Čeklis 30, br. Ondrej Luštik 1000, br. Matej Hyben, Vážec 50, br. Jozef Vanko 300, br. Pavel Oravec 68, Sbieračka na Deň výdkyvzdania v Čeklisi 572,40, Jozef Schwarz 100, Margita Šalligová, Poprad 25, br. Jozef Kráľ, Stube 475, br. Juraj Stanko člen, 40, br. Zoltán Prokánik 150, br. Pavel Vrabček 8, br. Ján Jurčo 50, Sbor jednoty baptistov na Chvojnicu 100, br. Jozef Majoroš 64, Rodina Uživočičova 70, br. J. Chropovský 110, Sbor Jednoty baptistov v Lipt. Sv. Mikuláši 1.200, br. Kubalová 1000, br. Ondrej Suriač, Lipt. Sv. Mikuláš 200, Sbieračka pri slávnosti súdrženia mládeže v Čeklisi a okolie 1.885, ses. N. N. zo Seredi 50, ses. Ilanovcová Vlačka 1000, ses. Pavla Štramová 100, Ján Szenkerics 30, br. Zoltán Prokánik 200, br. Milan Šramo, Lipt. Sv. Mikuláš 300, br. Pavel Lackovič 50, ses. Vetrovcová Irenka 100, ses. Antaliová 50, br. Matej Žiaran, obč. stržík a mod. tovarom, Lipt. Sv. Mikuláš 500, Juraj Kachnič, obč. s drevom Turna n/B 500, ses. Durákové, Bánovce 100, br. Peter Suriač, Bratislavská 100, br. Ján Božo 50, ses. Eva Šedová 100, Sbor baptistov v Nedeli 433,30, ses. Keti Jánosová, Nedeli 400, ses. Mária Štramová 100, sesterský kružok bapt. v Rokytici 200, ses. Terézia Kóvary, Čeklis 200, br. Stanislav Gažo 200, br. Michal Ševčík 40, br. Ondrej Droba 200, Sbor vo Veľkej Poprade, zaslala ses. Šaligová 150, Chovanka Anička Podhradská 100, Jednota baptistov v Muráni 300, ses. Emilia Gažová 200, br. Ján Stepišta, št. úradník M. Š. les. správy v Komárne 100, Bohužnámy 1000.

„Ostriezenie RODINY“ vychádzal najmenej štyri razy do roka. Predplatné 8 Kč. Redakcia a administrácia v Čeklisku. Zodpovedný redaktor Adam Strapoň, Čeklis. Číslo šekového účtu poštového riadiťstva: Bratislavská 8028. Novinové a výplatné povolenie riadiťstvom pošt. a telegrafov v Bratislavě číslo 19820 – 1946. Podanie poštový úrad: Čeklis. Tlač: Knihačiareň Bežo a spol. v Trnave, Hviezdoslavova ulica číslo 4

Darko Kraljik

Člen Rady BJB v SR za západnú oblasť a kazateľ zboru BJB Bernolákovo

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Áno, vydať sa úplne a naplno Pánu Bohu do služby je veľké rozhodnutie a urobiť tento krok viery neboli jednoduchý ani pre mňa, ani pre moju manželku. Pán Boh ale zvlášť pracoval na mojom srdci a zvlášť na srdci mojej manželky a pripravoval naše životy k tomu, aby sme boli poslušní Jeho rozhodnutiu v Jego volaní, ktoré predchádzalo to naše. Celé sa to začalo v čase občianskej vojny v bývalej Juhoslávii (1991 – 1994), ktorá zasiahla do našich životov zvláštnym spôsobom. Keď sa rozprával celý ten chaos, už sme boli tri roky v manželstve, mali sme vlastné bývanie v novom rodinnom dome, čakali sme naše prvé dieťa, syna Andreja. Avšak vojna priniesla úplný ekonomický i finančný kolaps krajiny, stratu všetkých materiálnych istôt, odhalila krehkosť pozemských hodnôt a prchavosť tohto pozemského života. Bol to čas, keď som začal prehodnocovať svoj život, smerovanie, hodnoty i priority; čas, keď som viac a viac prežíval, že žiť iba pre veci tohto pozemského života, ktoré sa ukázali také pominuteľné ako nikdy predtým, už nemôže byť zmyslom môjho života.

Cítil som, že niečo sa v mojom živote musí zmeniť, že Boh ma volá k úplnej zmene smerovania života, že ma volá do služby, hoci som na začiatku nevedel, čo to pre môj život bude znamenať. Niekde vo vnútri som prežíval čosi také, že by som mal ísť na nejakú teologickú školu... A potom niekedy v zime na konci roka 2003, keď sme už čakali našu dcérku Dáriu, na stretnutí vedúcich pracovníkov s mládežou čitali list zaslaný Radou BJB v SR do zborov Slovenskej jednoty baptistov v Srbsku s tým, že v Banskej Bystrici založili biblickú školu a že je to výborná príležitosť, aby niekto zo slovenských zborov zo Srbska šiel študovať a pripraviť sa na službu kazateľa či misijného pracovníka v slovenských zboroch v Srbsku. V tú chvíľu som prežíval v srdci niečo silné, obrovské vnútorné chvenie, zreteľný Boží dotyk a vnútorné presvedčenie, že toto je Božie volanie pre môj život. Skrátim to: v septembri 2004 sme sa s manželkou desať rokov pokračovali už v samostatnom zbere v Hurbanove a teraz som už štvrtý rok kazateľ v Bernolákove.

Som vďačný Pánu Bohu za tieto zbytočné, a dokonca i pomerne nečakané, situácie, ktoré mi poskytli možnosť využiť všetky vlastnosti, ktoré som vlastnil. Samozrejme, kvôli širšiemu teologickému rozhraní i pre porozumenie súčasným teologickým prúdom a trendom čítam aj rôzne iné knihy a autorov. Pokiaľ ide o študijné pracovné zdroje, tak vo veľkej miere používam knihy induktívneho štúdia Biblie z Precept Ministries International (www.preceptslovakia.estranky.sk).

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

Na kazateľskú prax som nastúpil v júli 1999 a odvtedy som v kazateľskej službe. Bol som sedem rokov kazateľom v zbere v Nesvadoboch, do ktorého v tom čase patril aj zber v Hurbanove, v Nových Zámkoch a dve menšie stanice v Šali a vo Svidniči, potom som desať rokov pokračoval už v samostatnom zbere v Hurbanove a teraz som už štvrtý rok kazateľ v Bernolákove. Som vďačný Pánu Bohu za tieto zbytočné, a dokonca i pomerne nečakané, situácie, ktoré mi poskytli možnosť využiť všetky vlastnosti, ktoré som vlastnil. Samozrejme, kvôli širšiemu teologickému rozhraní i pre porozumenie súčasným teologickým prúdom a trendom čítam aj rôzne iné knihy a autorov. Pokiaľ ide o študijné pracovné zdroje, tak vo veľkej miere používam knihy induktívneho štúdia Biblie z Precept Ministries International (www.preceptslovakia.estranky.sk).

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že má zmysel?

Vyrastal som v prostredí slovenských baptistických zborov v Srbsku, kde nemali výstudovalých teologov ani kazateľov na plný úväzok a zbytočne fungovali (fungujú) na laickom princípe, takže ma v tom čase ku službe kazateľa nik nepovzbudzoval. V tom čase by mi ani vo sне nenapadlo ísť do kazateľskej služby. Ak mal niekto v tomto smere na mňa nejaký vplyv, tak do určitej miery to bol Ondrej Franka, ktorý ako výstudovalý teológ slúžil Slovom na našich zboroch. Povolanie do kazateľskej služby som prežíval ako vlastné vysvetlenie modlitbou.

Keď vidím, ako sú ľudia premieňaní mocou

Ducha skrze Božie slovo a rastú do podoby Spasiteľa Ježiša Krista, verne bojujú boj viery a stojia verne v službe Pána... tak vidím, že tá služba má zmysel.

Čo je pre teba najtažšie?

Veľmi stručne: pokiaľ ide o samotnú službu kazateľa, tak asi pastoračia ľudí v zložitých prípadoch a hlavne tam, kde nie je ochota ísť cestou pokánia a zmeny, riešenie konfliktov... Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotrvať? Ak by si nebol kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Mal som krízu, no neuvažoval som o odchode zo služby ako takej, ale o odchode z kazateľskej služby. No keď som sa modlil a prosil Pána o vedenie, tak ma v krízach vždy posilnil svojím Duchom a svojím Slovom povzbudil, aby som pokračoval.

Veľmi mi spolu s manželkou pomohli konference pre kazateľov, kde sme boli povzbudení vytvárať a pokračovať v službe. Máš rodinu. Ako to vnímajú a čo je pre nich tažké?

Mám rodinu a viem, že pre deti bolo dosť náročné byť deťmi „kazateľa“. Tesím sa však z toho, že napriek rôznej tažkostiam sa syn Andrej rozhodol ísť naplno do služby a v súčasnosti je spolu s manželkou na kazateľskej praxi. Dcéra Dária taktiež uvažuje o zahraničnej misijnej službe. Aj keď je to náročné, zároveň to prináša požehnanie.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuje a akú psychohygienu si si našiel?

Toto je pre mňa veľkou výzvou... ale niekedy vypnem pri kriminálke CŠI (dúfam, že nikoho nepohorší), ale hlavne keď si zahrám na akordeón a zaspievam dobré, staré „spevákové“ piesne v country štýle. Okrem toho som asi pred pätnásťimi rokmi objavil krásu bicyklovia a je to pre mňa – či už som sám, alebo s partou bratov – výborný spôsob odchodu, na dvoj- až štvordňových cyklotúrach vypnem, preste je to pre mňa úžasný nástroj psychohygiene.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najtažšie?

V týchto dňoch pandémie je pre mňa počerne tažké rýchlo sa zaškoliť a prispôsobiť súčasným elektronickým a virtuálnym spôsobom služby a komunikácie s ľuďmi a používať IT v službe evanjelia i rôznych oblastiach služby, ako je livestream, online, zoom a iné aplikácie... Snáď to zvládнем. To, čo v týchto dňoch predsa len vnímam ako dobré, je to, že jednak ja osobne, jednak naše zbytočné boli takpovediac prinútení vstúpiť do mediálnej misie a služby, a teším sa, že sme sa v tomto nezasekli, ale vstúpili do dverí online priesitoru, ktoré Pán teraz otvoril, a že evanjelium Kristovo sa zvestuje azda ešte vo väčšej miere ako predtým.

Rozhovor pripravila Ráčel Orvošová

Sám voják v boji neobstojí

Jmenuji se Leona a jsem z Moravy. Narodila jsem se do napůl věřící rodiny. Mamka je katolická, tatka uvěřil a příjal Pána Ježíše Krista do svého srdce až během života. Celý život jsem vyrůstala s nepochybou a neotřesitelnou vírou v Pána Boha. Má mě dve sestry a všechny tři jsme byly pokřtěné jako miminka a patřily ke katolíkům. Do kostela jsme chodily celkem pravidelně, a jak už to u dětí bývá, často s odporem. Nikdy jsem nad kázáním Božím slovem moc nepřemýšlela. Že Bůh je, dal mi život, miluje nás, jsem věděla docela jistě. Ale víc mě to nikdy nezajímalo. Modlila jsem se každé ráno a děkovala, že jsem se probudila. Každý večer jsem děkovala, že jsem přežila, a za vše, co jsem prožila. Ale to bylo vše. Když se mě někdo zeptal, jak to, že jsem furt tak veselá a raduj se pořád a ze všeho, odpovídala jsem: To nejá, to Bůh mě dělá šťastnou! Dává nám tolík důvodů k radosti! Obdarovává nás tím vším kolem, to nejdě se neradovat! Má mě zdravé ruce, nohy, vidí, slyší, mluví - tolík důvodů k radosti, je pořád za co děkovat!

I přesto, že se mě Pán Bůh takhle dotýkal a dával se mi poznat, prožila jsem mládí plné divokého tanca a hazardu se zdravím. Nejdou jsem skákala do vody šípku s rukama za zádama (a to docela výšky). Nebála jsem se nicého, ale také mi nedocházelo, že o ten

to, že jsem věřila, že je Duch svatý ve mně, jsem pozvala Ježíše Krista do svého srdce a vyznala Ho jako svého Spasitele a Vykupitele mých hříchů.

Od toho dne slyším, když mi odpovídá na

moje modlitby, nejen v činech. Miluji Ho celým svým srdcem a můj život se začal měnit. Ale tak, jak konal Bůh, konal i Satan. Byla jsem upozorněna, že se mám vrátit ke kořenům své víry, že dělám dětem „zmatek v hlavě“. A tak jsem se pokorně, poslušně vrátila do kostela. Ale to nešlo. Chyběly mi ty modlitby, svědec, chvály. I tady ke mně byl Bůh milostivý. Dozvěděla jsem se, že na faře probíhají modlitby matek. A tak jsem začala chodit alespoň tam. Byly to velmi podobné modlitební chvíle jako v Církvi bratrské. Pak jsem se přestěhovali z Letovic do Boskovic. Městečko vzdálené 10 km od Letovic. Tam jsem zašla párkrát do kostela, ale shodli jsme se s dětmi, že to není ono.

A tak začala naše pětiletá cesta s Bibli v ruce, večerních modlitbách a rozjímání nad Božím slovem. Jen my tři a Ježíš Kristus uprostřed nás. Sami, doma, naše modlitby, ať nám Pán Bůh ukáže, kam se zařadit, kam patřit. Nakonec jsme se spokojili s tím, že takhle nám to stačí. Ovšem jen do doby, než mě Pán Bůh nechal střetnout se tváří v tvář s démonem. Proběhl nějaký útok, boj a já si pak říkala jak to? Jak se mi to mohlo stát? Tehdy mi jasnou odpověď dal bratr z Apoštolské církve, když mi řekl: „Lei, sám voják v boji neobstojí, začni hledat církev.“ A tak jsem začala navštěvovat sbory v okolí, modlit se za to, kam se vlastně zařadit. Mezi tím jsem poslouchala různé

online přenosy a intenzivně jsme hledali, kam patřit. Věděla jsem, že jen věřit, číst Bibli, modlit se nestačí. Člověk potřebuje společenství, duchovní rodinu. A pak přišel Koronavirus a s ním všechna ta opatření. Poprvé jsme si poslechli baptistický sbor v Aši, a bylo to. Pán Bůh mi vložil do srdce neutuchající touhu tamní sbor navštítit. Hned v létě, když bylo možné cestovat a navštěvovat se, jsme přijeli na návštěvu do Aše. Zde jsme dostali neskutečnou, silnou duchovní obzívku. Být uprostřed nich, cítit tu až „hmatačelnou“ přítomnost Boží, jejich nezměrnou důvěru

a

o

p

o

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

z

u

Vděční lidé jsou šťastní

Některí lidé musejí neustále dávat najevu nespokojenosť, neustále protestovať a reptať, srovnávať se a závidět druhým.

Když ale člověk nic nepovažuje za samozřejmé a naučí se děkovat i za malé věci, objeví mnoho důvodů ke spokojenosti.

Cítíš-li se slabý, malátný a neštastný, začni děkovat, povede se ti líp.

Nárokujeme si vše, co mají druži

V dnešní době se velmi šíří nárokování – vnitřní přesvědčení, že máme nárok na vše, co mají druži, co vychvaluji reklamní akce, nárok na všechno co chceme. Okamžitě potrebujeme všechno, co vidíme.

Hned musíme uspokojit všechny své potřeby. Neumíme si počkat. Neschopnost čekat ale člověku bere schopnost něco si užít.

Kde převládá pocit nárokování, tam už není žádné místo pro úžas, překvapení a následně pro vděčnost. Spokojený v životě ale dokáže být jen ten člověk, který dokáže být vděčný.

Když se člověk naučí děkovat, najde si důvod ke spokojenosti

Čím to je, že některí lidé musejí neustále dávat najevu především nespokojenosť, neustále protestovať a reptať? Když člověk nic nepovažuje za samozřejmé a naučí se děkovat i za malé věci, najde si tak důvod ke spokojenosti.

Nic jsme si na svět nepřinesli a také si nic nemůžeme odněst. Máme-li jidlo a oděv, spokojme se s tím. Zbožnost je totiž pramenem zisku pro toho, kdo je se vším spokojen (1 Tm 6, 6–8).

Závist přináší smutek

Navečer pruniho dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl:

„Pokoj uám!“ Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. ... Tomáš, jeden z Dvanácti, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevolzim svůj prst na místo hřebů a nevolzim svou ruku do jeho boku, neuvěřím“ (J 20, 19–31).

Byl Tomáš nevěřící ze závisti?

Na biblický příběh o „nevěřícím Tomášovi“ lze pohlížet i z nevšedního úhlu pohledu. Tomáš totiž možná nebyl „nevěřící“, ale jen závistivý.

Tak se v našich srdcích usadila závist: „kéž bych byl jako..., kéž bych měl jako...“ Závist nám přináší smutek z dobra, úspěchu a štěsti druhého. Nám samým ale závist nic dobrého nepřináší, štěstným nás nedělá. Závist je jako jed, který si sami podáváme – špatně je jenom nám. Kvůli závisti zapomí-

Mnozí vyhlížejí nějaké „velké štěsti“ a přehlédnou tak mnoho krásného

Bůh nás obdarovává i malými radostmi, které se musíme naučit vnímat. Mnoho lidí totiž čeká na nějaké „velké štěsti“, a nevšimnou si, kolik krásných a dobrých věcí ve svém životě mají. Je třeba se otevřít i běhu všedních dní, neboť i to v sobě má kousek pravého štěsti.

Vděčnost nám otevírá oči i pro sebe sama

Vděčnost mi otvírá oči, abych dokázal vidět i vlastní hodnotu. Není totiž zrovna snadné být vděčný i sám za sebe. Často v nás totiž vězí až příliš hluboko sklon k sebeodmítání. Rádi bychom měli jiné tělo, jiné nadání, jiné možnosti.

Začneme-li ale pošilhávat po tom, co nemáme, nedokážeme samozřejmě děkovat za to, co nám bylo darováno. Vděčnost vyžaduje zároveň i schopnost rozloučit se s vlastními iluzemi o tom, jaký bych měl být.

Teprve pak dokážu děkovat za svůj způsob myšlení, za to, co prožívám, za své tělo, které možná neodpovídá ideálu krásy, ale

v němž moje duše ráda přebývá. Vděčnost mě vede k životu v souladu se sebou samým a k hluboké radosti z toho, že jsem právě takový, jaký jsem.

Vděčnost proměňuje a rozjasňuje temnoty

Vděčnost proměňuje můj život. Jakmile totiž někdo začne děkovat, začne hledět na život novýma očima. Albert Schweitzer říká: „Cítíš-li se slabý, malátný a neštastný, začni děkovat a hned se ti povede líp.“

A. G.

Záviděl, že neprožil to, co ostatní. Záviděl člověku nic dobrého nepřináší. Co s tím? Přestože každý z apoštolů, kteří viděli na vlastní oči vzkříšeného Ježíše, poskytl Tomášovi přesvědčivé svědectví, nechtěl uvěřit.

Je možné, že jeho nevěřitelnost plyne ze závislosti. Lze vytušit jeho myšlenky: „Proč jsem nemohl být s ním? To není spravedlivé.“

Místo aby přiznal svou závist, hraje chytře. **Nekaz si radost, kterou máš, tím, že budeš někomu závidět to, co ty nemáš.**

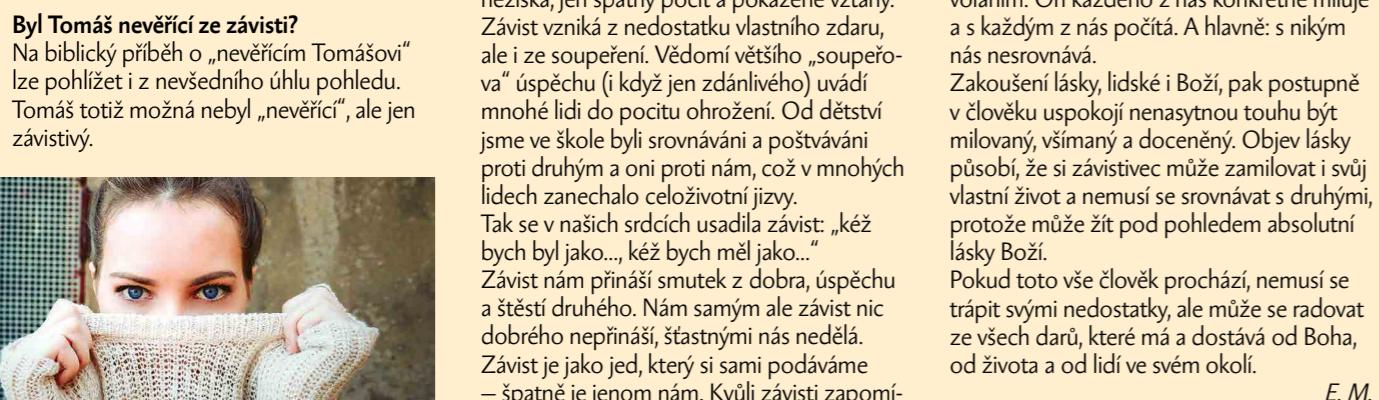
Naše nepřejí závist nám působí mnohé težkosti. „Proč nemohu mít to, co mají jiní?“

Závist je velmi hlučná neřest: nic pro sebe nezíská, jen špatný pocit a pokažené vztahy. Závist vzniká z nedostatku vlastního zdaru, ale i ze soupeření. Vědomí většího „soupeřova“ úspěchu (i když jen zdánlivého) uvádí

mnohé lidi do pocitu ohrožení. Od děství jsme ve škole byli srovnáváni a poštíváváni proti druhým a oni proti nám, což v mnohých lidech zanechalo celoživotní jizvy.

Tak se v našich srdcích usadila závist: „kéž bych byl jako..., kéž bych měl jako...“

Závist nám přináší smutek z dobra, úspěchu a štěsti druhého. Nám samým ale závist nic dobrého nepřináší, štěstným nás nedělá. Závist je jako jed, který si sami podáváme – špatně je jenom nám. Kvůli závisti zapomí-

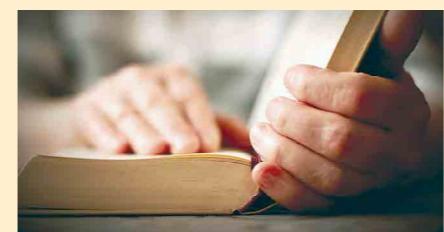
Duševné zdravie v cirkvi

...s psychológom Samuelom Masaríkom / 4. časť

Niekedy, hoci sa snažíme, nevieme svoje vzťahy napraviť. Niektory ostávame vo vzťahoch, ktoré nám ubližujú. Všimla som si, že kresťania v takýchto prípadoch často zápasia s pocitmi viny a hlavou sa im preháňajú všetky veršiky o odpustení, milovaní – „po láske ich poznáte“ a vytráca sa z nich pokoj. Čo sa s tým dá urobit?

Myslím, že to súvisí s tým, ako rozumieme odpusteniu. Teraz prezentujem svoj názor a dôfam, že je správny. K odpusteniu podla mňa nemusí dôjsť vtedy, keď si klaknem na kolená a povie: „V mene Pána Ježíša ti odpúštam.“ Vyslovím to a vnútri sa nemusí nič udiť, ani moje správanie sa v ničom nezmení. Existuje jednostranné odpustenie v zmysle biblického „odpust im, lebo nevedia čo činia“. V ideálnom prípade však dôjde pri odpustení aj k uzdraveniu vzťahov. Zažil som, že som skutočne dokázal odpustiť až vtedy, keď ľudia prišli a povedali: „V tomto som ti ublížil.“

Osobne. Nestačila mi formulácia typu: „Ak som ti v dačom ublížil, tak mi prepáč,“ ktorú mi niekto povie, len aby mohol pokoje spať. Celkom iné je, ak povie: „Nevedomil som si, že som ti ublížil, keď som robil toto. Odpust mi.“ A vtedy som im ochotne odpustiť, ako som to na modlitbe urobil ve-

lakrát, ale zrazu som to inak prezíval. Keď druhému odpustíme a on urobí pokánie, tak sa môj vzťah s ním vracia skoro a niekedy celkom na takú úroveň, na akej bol pred konfliktom. Môže sa stať, že sa dvaja ľudia dlhé roky vyhýbali konfliktu, a keď jeden z nich veci pomenuje a otvorí, zrazu ho ľudia začnú tlačiť do odpustenia a zmierenia. V skutočnosti však vedia, že ten vzťah bol dlho narušený. Nič pre zlepšenie situácie neurobili a teraz nútia toho, ktorý vnesol pravdu do vzťahu, aby šiel a rýchlo sa pomeril. Nie je fér, keď takto vstupujeme do vzťahu len preto, že si niekto dovolil pomenovať dlhodobý problém.

Tých, ktorým bolo ukriadené, to napĺňa pocitom viny, prežívajú zmätok a môže sa to rozvinúť až do krízy viery. Rovnako nie je správne, keď sa voči niekomu, komu bolo ukriadené, správame neutrálne.

A keď nás žiada o pomoc, hovoríme „nič s tým nechcem mať“. Toto je príklad uvažovania, ktoré bráni uzdravovaniu v Cirkvi. Ten, čo má dopomôcť pravde, sa tomu vyhne a ešte si svoj postoj kresťansky vysvetlí.

Odpustenie neznamená ani, že začneme bezhlavo dôverovať. Ak by sme totiž človeku znova a znova dovoľovali, aby nás zranil, skôr či neskôr vykvácamo a vyčerpáme sa. Myslím, že sa môžem zachovať správne a kresťansky, ak si s „bratom“ o konflikte podiskutujem (ak to je možné) a napriek tomu sa už s ním nechcem dalej v cirkvi stretávať tak intenzívne ako doteraz, alebo dokonca vôleb, alebo mu pred spoluprácou v podniku dám podpísať veľmi presne definovanú zmluvu. Ak sa konflikt nepodařilo vyriešiť, môžeme sa stále zaujímať o to,

Mgr. Samuel Masarík s manželkou

čo cítime voči danému človeku. Prajeme mu niečo zlé? Ak sa mu stane niečo nepríjemné, poteší nás to? Prajeme si, aby bol spasený? Žehnáme mu niekedy v tiej modlitbe? To nám ukáže, nakoľko je naša duša poznáčená konfliktom. Ak nás ten vzťah negatívne ovplyvňuje, zasahuje nám do iných vzťahov a správame sa k blízkym neprimerane, ak má nás konflikt vplyv na nás vzťah s Bohom, to sú oblasti, na ktorých potrebujeme popracovať bez ohľadu na to, čo urobí alebo neurobí druhá osoba.

Ak však prežívame súcit, ale rozhodneme sa, že sa dánou osobou nebudeme stretávať alebo obmedzíme kontakt, pretože sme zažili príliš veľa bolesti, môže to byť múdre rozhodnutie, ktorým chránime seba alebo rodinu, dokonca môžeme druhého chrániť od toho, aby robil ďalej zle.

Nemusí to nevyhnutne znamenať, že žijeme v neodpustení.

Rozhovory s Mgr. Samuelom Masaríkom pripravila Ráčel Orošová

Poznámka:

Záujemcovia o služby Teofanie – sociálno-psychologického poradenstva, sa môžu informovať na emailovej adrese: samuel.masarik@gmail.com, alebo na facebookovej stránke

„sociálno-psychologické poradenstvo/kresťanské poradenstvo“, kde nájdú ďalšie kontakty vrátane telefónneho čísla a všetky informácie o platbách a iných podmienkach poskytovania tejto formy pomoci.

Vylejme svou hořkost

„Vzali ho a reptali proti hospodáři: Tihle poslední dělali jedinou hodinu, a tys jím dal stejně jako nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro“ (Mt 20, 11–12).

Pomérne lehko nás môže ovládnout hořkost dělníků pracujúcich na vinici celý den. V sedé realite všedních dní sa môžeme pripustiť, jak si naříkáme, že se nám nedaří, zatímco jiným Bůh velkoryse nadeluje a téměř zázračně se o ně stará: „Ani se nemusejí namáhat, a to učení jim jde úplně samo. Já tak dřu a nic. Podívej se, co oni mají.

Nebo z jiného soudku: Mají krásné pohodové manželství, zatímco u nás je tolik bolesti. Nemají ani zdaleka tolik co my, a preto žijí očividne větší radostí. Mají spoustu přátel, zatímco nás si nikdo ani nevšimne.“ Protoloukáme se neustále ve tmě a víra těch ostatních „Božích miláčků“ je tak lehká a samozřejmá. Copak je to spravedlivé?

Môžeme sa snadno uzavriť do pocitu ukřivděnosti, hořkosti, sebelítosti... Proč ale? Možná zapomínáme, že stejně jako hospodář v podobenství dává plnou mzdu všem, tak i Bůh

nabízí se celého každému bez výjimky. Tedy i nám. Môžeme si byť jistí i tím, že „Bůh vidí i to, co je skryté“ a co druzí neocení. A že Boží štědrost, možná v jiné podobě, je stejně veliká i k nám, pretože nikdy neodpočítává naše zásluhy. Pozvání do Boží blízkosti máme kdykoli i my!

Co tedy dělat, když nás pohltí pocit závisti? Vylejme svou hořkost v modlitbě a prosme, aby nám Bůh otevřel oči pro lásku a dary, ktorými nás denně zahrnuje a které někdy nevidíme. Děkujme za to, že Boží pozvání si nemusíme zasloužiť. Další velkou a osvědčenou „zbraní“ proti závisti je žehnání. Žehnat druhým, aby to, co mají, se jim daří, přinášelo užitek a požehnání jím i jejich okolí.

Možná jsme se ve své sedé realite zabydli a smírili se s rolí zapomienutých. Ale Bůh dnes každému z nás znova připomína, že miluje vše, než jsme schopni pochopit.

I když od Boha možná už ani žádnou milost nečekáme, přijměme Jeho pozvání.

Pane, děkuji, že nepočítáš nič zásluhy, ani moje, a nabízíš mi každý den svou blízkost.

Přijď, ať Tvá dobrota promění moje sklíčené srdce a naplní je vděčností a velkorysostí a pravou pokorou.

Tvoje modlitby a tvoja spravodlivosť prišli pred Boha Cesta do Izraela, 11

V Cézarei žil istý muž menom Kornélius, ktorý bol stotníkom cohorty nazývanej Italika. **2** Bol zbožný a bohabojný, on, aj celý jeho dom. Dával ľuďom štedré almužiny a ustavične sa modlieval k Bohu.

Jasne videl, ako vošiel k nemu Boží angel a oslovil ho: Kornélius! **4** On uprel oči na neho a prelaknutý povedal: Čo je, Pane? Ansel povedal: Tvoje modlitby a tvoje almužiny vystúpili pred Boha a on sa na teba rozpamäta.

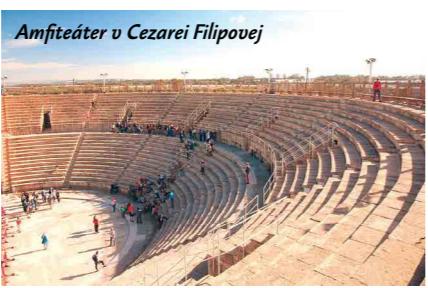
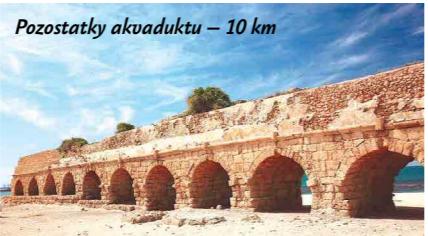
Peter sa teda ujal slova a povedal: Naozaj poznávam, že Boh nikoho neuprednostňuje, **35** ale v každom národe mu je milý ten, kto sa ho bojí a koná spravodlivosť.

Vtedy im Peter povedal: **47** Či môže daktor zabrániť pokrsteniu vodou tých, ktorí prijali Ducha Svätého tak ako my? **48** A prikázal, aby boli pokrstení v mene Ježiša Krista (**Skutky 10**).

Na našej ceste po Izraeli sme sa dostali aj do Cézarei Prímorskej, nádherného mesta s prístavom, s veľkou arénou aj amfiteárom. Je to obrovské archeologickej nálezisko mesta, ktoré dal dvadsať rokov pred Kristom postaviť Herodes Veľký na Cézarovu počest. Ak chce byť niekto uznaný za svetového speváka, mal by mať koncert práve v tomto amfiteátri. Mne sa to sice nepodarilo, ale aspoň som tam bola.

Toto mesto je však zaujímavé nielen archeologickými nálezmi, ale aj príbehmi, ktoré sa v nám odohrali. Napríklad taký príbeh Kornélia. Je to pohan, vojak. Je naučený pímať rozkazy, ako aj ich vydávať. Je naučený poslúchať na slovo. Ked mu anjel povie, že má pozvať Petra, v momente poslúcha.

Na druhej strane vidíme Petra. Je Božím služobníkom, Ježišovým učeníkom, jeho charakter je preverený ohňom. Peter poslúcha

Nápis potvrdzujúci, že Pilát Pontský bol prefektom v Judskej.
Archeologický nález z roku 1961

Pána Boha na slovo. A počuje príkaz isto do Kornélovho domu. Peter je však pôvodom Žid a stále zachováva židovskú tradíciu. Tak ako Ježiš slúžil prvotne židovskému národu, aj Peter robí misiu medzi Židmi. Avšak Pán Boh ho posielal do domu pohana. Páči sa mi, že aj ked to odporuje jeho skúsenosti, poslušnosť znamená prehľad viac.

Častokrát nás Pán Boh dostáva do situácie, ktorá je mimo rámca našej skúsenosti. Pripravda nás na miesto poslušnosti. Na miesto, na ktorom sme nikdy predtým neboli. Na miesto, ktoré často odporuje tomu, čo poznáme a na čo sme zvyknutí.

Obaja títo mužovia sa dostali do takejto situácie. Kornélius vedel, že Peter ako Žid nemá chodiť k pohanom. Napriek tomu poslúchol anjela poslaného Pánom a pozval Petra. Peter zase vychádzal zo zákona a zo svojej skúsenosti hovorí o Bohu len so Židmi. No po videní od Pána poslúcha a ide ku Kornéliovi.

Táto ich poslušnosť priniesla mnohonásobný úžitok. Kornélius mohol prijať Krista a Ducha Svätého a mohol lepšie pochopiť a spoznať Hospodina, ku ktorému sa do-

vtedy modlieval. Peter mohol na vlastné oči vidieť, čo Boh robí aj medzi pohanmi, nežidmi. Mohol začať, že Boh nerobí rozdiely medzi ľuďmi. A je pre nás dodnes svedkom: „Či môže daktor zabrániť pokrsteniu vodou tých, ktorí prijali Ducha Svätého tak ako my?“ A tu sa otváraju dvere pre nás.

Aj my – pohania – môžeme patriť k vyvoleňnému Božiemu národu. Nebyť poslušnosti Petra a Kornélia, možno by sa dejiny spásy odvíjali úplne iným spôsobom.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Pozvánka na predstavení knih

Spolek Exulant vás zve na predstavení dvou nových knih.

Jednou z nich je zatím poslední knížka historičky Edity Štěříkové „Johann Böhner (1710–1785), moravský exulant, misionár mezi indiány a černými otroky“. J. Böhner bol potomkem pobělohorských exulantů, avšak žil v jiné části zeměkoule, než jsme u exulantů zvyklí, a to v Novém světě. Jako misionář působil v americkém státě Georgia u indiánů, později u černošských otroků na plantážích několika karibských ostrovů. Druhou knihou je „Dědic české reformace. Památník k nedožitým padesátinám Daniela Nevečerala – Nevala“ (ed. Jan Bistranin). Jedná se o sborník textů o D. Nevalovi, učiteli na Evangelické teologické fakultě UK, který roku 2005 nečekaně skonal ve svých 35 letech. Jedním z autorů příspěvků je též historička E. Štěříková. Během programu zahráje nový kytarový soubor a Petra Meislová se svým otcem Janem Meislem. Meislovi zahrájí Koncert pro violoncello Antonína Dvořáka (části).

Setkání se bude konat v pátek 26. 11. 2021 v 16,00 hod. na Evangelické teologické fakultě UK, Černá 9, Praha 1 – ve veľkej posluchárni. K dispozícii budou i ďalši knihy spolku Exulant. V prípadě zájmu si prosím z covidových dôvodov rezervujte miesto na adrese: pavel.cap@email.cz.

Táto ich poslušnosť priniesla mnohonásobný úžitok. Kornélius mohol prijať Krista a Ducha Svätého a mohol lepšie pochopiť a spoznať Hospodina, ku ktorému sa do-

Čo je to zmierenie?

Preto neochabujeme, ale aj keď náš vonkajší človek hynie, náš vnútorný sa obnovuje zo dňa na deň. Ved toto naše terajšie ľahké súženie nám získa nesmierne bohatstvo večnej slávy, keďže nehládime na viditeľné, ale na neviditeľné; lebo viditeľné je dočasné, neviditeľné však večné (2 Kor 4, 16 – 18).

Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvore-

ním. Staré veci pominuli, nastali nové. To všetko je z Boha, ktorý nás zmieri so sebou skrze Krista a dal nám službu zmierenia. Ved Boh v Kristovi zmieri svet so sebou. **Nepočítal ľudom ich previnenia a nám uložil ohlasovať slovo zmierenia.** V mene Krista sme vyslanci a cez nás akoby Boh napomínal. V mene Krista vás prosíme: **Zmierie sa s Bohom!** (2 Kor 5, 17 – 21)

Mít rád lidi a milovať je, to je celé tajemstvú a snad jediný recept na šestú. Kdo myslí jenom

T. Komrska

Šťastie

Budem šťastný, keď... Ten je ale šťastný, pretože... Henten je za vodou – môže byť šťastný. Aká je moja predstava o šťastí? Kedy budem šťastný? Ked sa čo udeje – splní? Alebo cestovanie, dovolenkovanie je to, čo prináša šťastie?

Cítam zaujímavú knihu od Vladimíra Mezenceva: **Zem dosiaľ neobjavená**, ktorá mapuje odvážne cesty ešte odvážnejších cestovateľov po našej planéte v dávnych dobách a sumarizuje ich objavy.

Tverský kupec Afanasij Nikitin sa vybral okolo roku 1466 na odvážnu cestu zrejme do Azerbajdzanu, ale cestou ho postretli dve veľké neštastia, v ktorých prišiel o všetko, a cesta domov bola zahataná. A tak sa vybral do Indie, do krajiny zázrakov. Domov sa už nedostal – zomrel po mnogých rokoch putovania na ceste do Moskvy, nedaleko Smolenska. Indický spisovateľ H. Abbás odvážneho Nikitina v roku 1960 opísal takto:

„*Bol to obchodník, v Indii objavoval cestu priateľstva, písal ako syn velkého národa o inom*“

velkom národe a na ľud Indie sa díval nielen so záujmom, ale aj s úctou.“

Benátčan Marco Polo, jeho otec Niccolo a strýko Matteo sa za zaujímavých okolností dostali na Koromandelské pobrežie Prednej Indie, kde sa zoznámil s brahmanmi a podrobne opísal ich život. Napísal: „*Brahmani žijú veľmi dlho, a to všetko preto, že sú striedmi a jedia malo. Každému tvorovi sa boja učiniť zlo – radšej umrú, ale neurobia to, čo pokladajú za hriechy... Spia na zemi. Nič nemajú pod sebou, ani nad sebou a jednoducho je obdivuhodné, že neumrú, ba naopak, dlho žijú.*“

A tak nielen na letné cestovanie za šťastím pripájam biblické texty, ktoré môžu, ak im to dovolíme, dať môjmu, nášmu cestovaniu za šťastím hlbokej vnímanie skutočného šťastia.

„*Neboj sa, ved som ťa vykúpil. Zavolal som ťa po mene, ty si môj. Ked budeš prechádzať cez*

vody, budem s tebou, a keď cez rieky, nezaplavia ťa. Ked pojede cez oheň, nepopális sa a plamen ťa nespálí. Ved ja som Hosподin, twoj Boh, Svätý Izraela, twoj spasiteľ“ (Iz 43, 2).

Spolieham sa na teba, Pane, moja duša sa spolieha na tvoje slovo; moja duša očakáva Pána väčšiu ako strážcovia demicu“ (Ž 130, 5).

Slovo na záver všetkého, čo si počul: Boha sa boj a jeho prikázania zachovávaj, lebo to je (povinnosť) každého človeka. Boh si zavolá pred svoj súd všetky činy aj všetko, čo je skryté, či už to bolo dobré a či zlé“ (Kazatel 12, 13).

T. Komrska

Predplatné časopisu Rozsievac 2022

Slovensko

Milí predplatelia, dăkujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte pria-zeň aj nadalej. Sme za vás veľmi vďační. Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2022 je potrebné zaplatiť do konca roka 2021.

Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorčný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, pokojne nás kontaktujte aj neskôr.

Rozsievac vychádza 11x do roka.

Cena výtisku:

19 € za rok (1,73 € za jedno číslo) + poštovné.

Poštovné zbyty:

3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5, 50 € za kus a rok.

Platba zbyty:

19 + 3 = 22 € za kus a rok

Platba jednotlivci:

19 + 5,5 = 24,50 € za kus a rok

Cíl účtu SR:

IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120,

do poznámky napíšť meno odberateľa.

Var. symbol:

888.

Jednotlivci:

Kontaktujte nás prosím emailom na adresu:

rosievac@baptist.sk

a napíšte nám, kolko kusov časopisu si chcete predplatniť. Uvedte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo. V platbe **uveďte svoje meno**, ktoré

Kontaktujte nás prosím emailom na adresu: rosievac@baptist.sk a napíšte nám, kolko kusov časopisu si chcete predplatniť. Uvedte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo. Práve je čas na objednávky časopisu na ďalší rok. Prosím, zašlete na adresu kancelá-

ja výčetného člena. Počet výtiskov je určený na koniec roka 2021. Časopis vám začne chodiť po zaregistrované platbě.

Jednotlivci môhujte Rozsievac na rok 2022 objednať na adresu kanceláre VV BJB –

kancelar@baptist.sk a to písomne nebo telefónicky na č. tel.: +420 739 487 281 nebo na č. tel.: +420 734 596 635.

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhôrií Jeseníků v obci Víkýovice, na vlnkové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (jde v zime, turistika i cyklo v lete). Možnosť parkování na pozemku. Vice informácií na tel.: +420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Vera Jersáková

PÁN VOLÁ

Alžbeta Ondusková

*Pán pod kríž volá každodenne
hriešnikov sveta celého,
ponúka milosť, odpustenie,
duši dar žitia večného.*

*Pán pod kríž volá opuštených,
neznajú teplo domova,
tam pláštom lásky prikryť chce ich,
kde srdca teplá komora.*

*Pán pod kríž volá doráňaných,
čo cítia hriechov páľavu,
tam uzdraví ich lásky dotyk,
prinesie duši úľavu.*

*Pán pod kríž volá hladných, smädných,
pre dušu občerstvenie má,
by kríž svoj niesli silou viery
až do večného domova.*

*Pán pod kríž volá každého z nás,
by milosť, spásu prijali,
by smeli vstúpiť v nebeskú vlast,
kde sa čas žitia naplní.*